ŞTEFAN DUMITRESCU

RUGI ÎNALTE CĂTRE DOMNUL PENTRU SALVAREA NEMULUI NOSTRU

VOLUM DE POEZIE
CARTE DE RUGACIUNI
DAR ŞI
CARTE DE EDUCAȚIE

ŞTEFAN DUMITRESCU

RUGI ÎNALTE CĂTRE DOMNUL PENTRU SALVAREA NEMULUI NOSTRU

VOLUM DE POEZIE
CARTE DE RUGACIUNI
DAR ȘI
CARTE DE EDUCAȚIE

ARGUMET TRAGIC

Au trecut aproape doi ani de când Dictatura comunistă a fost răsturnată de la putere. După aproape o jumătate de veac de dictatură stalinistă (dejistă) şi ceauşistă ceea ce s-a întâmplat cu poporul român este un lucru care ține de domeniul fantasticului. Să recunoaştem că puțini sociologi, psihologi, economişti, viitorologi se aşteptau la lucrul acesta. Din perspectivă post-temporală tot ceea ce se petrece cu noi ne apare însă ca fiind un fapt normal, logic, care putea să fie prevăzut. Aşadar, am visat, şi am aşteptat libertatea o jumătate de veac, iar o dată scăpați de dictatură am început să ne comportăm alandala, urât, distructiv, sinucigaş. Alandala este un fel de a spune, pentru că de fapt ne-am comportat în aceşti ani cum era firesc, cum era normal să ne comportăm. Cum ne era firea.

Este adevărat că Puterea, unealta din interior a unor Forțe Străine, care l-a răsturnat pe Nicolae Ceauşescu (Puterea comunistă) printr-o strategie extrem de perfidă şi de bine pusă la punct, de mascată, a manipulat Societatea românească, după scenarii minuțios proiectate, gândite (toate făcând parte dintr-un Scenariu mai mare) cu scopul de a diviza societatea, de a o conflictualiza, de a o încăiera, de a o face să se autodistrugă, pentru a o supune, pentru a o manipula cu o uşurință şi mai mare, şi mai cinic şi mai eficient, iar în final să distrugă economia pentru a transforma Țara într-o piață de desfacere pentru Economiile occidentale, şi pentru a distruge poporul…

Acum poporul roman a apucat pe panta dispariției…

Puterea a manevrat în aşa fel încât a creat în Societatea românească o stare patologică, de conflictualitate şi dezbinare, de intoxicare, introducând poporul român într-o stare de război psihologic şi informaţional, un război al derutei, al sărăciei, al disperării, al lipsei de ruşine şi demnitate, împotriva fiecăruia dintre noi şi a poporului român. Este adevărat deci că Puterea a declanşa şi a condus acest război civil psihologic şi informaţional împotriva poporului român. Este adevărat acest fapt, precum este adevărat şi faptul că poporul român, societatea românească, prin liderii, prin oamenii ei de cultură, în loc să dejoace acest scenariu foarte subtil al Puterii, i-au făcut în mod admirabil jocul diabolicei Puteri.

Cum de a fost posibil acest lucru ?

Autorul acestei Cărți, care este o Carte de Rugăciuni în primul rând are de ani de zile experiența analistului care se apleacă asupra fenomenului social şi politic, economic şi cultural. În acest sens avem lucrări şi studii bine fundamentate. Aceste studii (studii asupra fenomenului geopolitic în aria Euro-asiatică şi studii asupra psihologiei poporului român), şi ceea ce s-a întâmplat după ianuarie 1990 cu poporul român, întărind această idee a noastră, ne-au dus pe noi la concluzia că poporul român urmează să dispară în prima jumătate a veacului XXI.

Nu ne îndoim că se vor găsi oameni care vor zâmbi sceptic la auzul unei asemenea afirmații, şi care să spună că dacă n-am dispărut două mii de ani nu vom dispărea nici acum. Nici noi nu spunem că dispărem acum, adică astăzi sau mâine, ci pe parcursul deceniilor viitoare, dar afirmăm că tendința generală a Sistemului socio-economic românesc este una atât de violent descrescătoare, fenomenele de epuizare, sărăcire şi destructurarea Sistemului economic şi social românesc sunt atât de evidente şi atât de profunde **încât rezultatul nu poate să fie decât acesta, dispariția națiunii române şi a poporului român.**

Cei care trăim acum în România, la sfârşitul secolului XX, când prăbuşirea economică, socială, culturală a românilor este un fenomen vast şi zguduitor, suntem pur şi simplu îngroziți de ceea ce se întâmplă cu noi.

Autorul acestor rânduri i-a auzit pe foarte mulți oameni, şi îi aude pe foarte mulți români, mai ales din rândul celor care sunt în vârstă : „domnule, ne ducem, ne terminăm ca popor.." „Ascultați-mă pe mine, îmi spunea un veteran de război, medic la viața lui, nici nu trec douăzeci de ani şi dispărem, ne terminăm ca stat şi ca popor !"

Afirmația oamenilor acestora pleacă de la experiența lor de viață, ei au văzut în perioada interbelică un stat românesc înfloritor, au văzut sub Ceauşescu, mai ales în perioada 1965-1980, un stat românesc sigur pe el şi o societatea românească stabilă, iar ceea ce văd ei acum îi descumpăneşte, îi îngrozeşte şi îi aduce într-o stare de disperare. De fapt toți suntem disperați, nimeni nu ştie ce se va întâmpla cu noi. România este o Țară prăbuşită, noi, românii, suntem un popor care ne-am prăbuşit, am cedat. Acesta este adevărul ! Dar nu pe simpla imagine, fie ea cât de cutremurătoare a României de astăzi, se întemeiază predicția noastră, că noi, românii urmează să dispărem ca popor în veacul care vine, în prima lui jumătate. Ci pe raționamentul unui om care stă de ani de zile aplecat asupra devenirii Sistemelor socio-economice, asupra Sistemului socio-economic al țării noastre. Autorul acestei cărți fiind viitorolog are deja studii asupra devenirii Sistemului socio-economic al României în deceniile care vor veni, în perspectivă medie şi îndepărtată. Să mai punem în calcul şi dimensiunea geo-politică a existenței noastre ca popor, faptul că ființând în spațiul geo-politic Euro-asiatic, în acest loc în care se întretaie toate drumurile de comunicație, te toate tipurile şi toate interesele ; marile centre Politico-financiare ale Europei şi ale Lumii vor avea tot timpul interesul de a fi influente, de a avea Putere în acest

spațiu, de a fi foarte eficiente şi prezente în această zonă. De aceea ele vor cultiva instabilitatea şi haosul, tensiunile şi crizele în acest spațiu geopolitic. Există deci scenarii puse la punct în Centrele politico-financiare ale Lumii care vizează împărțirea României şi introducerea ei pe ciozvârte în Europa.

În al doilea rând, în cartea noastră intitulată „PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN" noi ajungem la concluzia că suntem un popor care are vocația de a-şi face singur rău în istorie, un popor cu o psihologie foarte bolnavă, un popor sinucigaş. (A se vedea studiul nostru asupra Patologiilor psihologiei poporului român) Vedeți, nu întâmplător pe parcursul anului 1990 au emigrat au plecat din țară peste un milion şi jumătate de români, şi tot în anul acesta, 1990, s-u făcut în România peste un milion şi jumătate de avorturi.

Sistemul relațiilor interumane s-a prăbuşit deodată, sistemul valorilor s-a prăbuşit de asemenea, astfel că nu se mai înțelege om cu om, toți fură, toți fac bişniță, toți înşeală şi jefuiesc Economia pentru a se îmbogăți, într-un cuvânt, starea Sistemului socio-economic românesc, a noastră ca popor, este o ruină.

În cazul în care, în deceniul acesta nu reuşim să ne regăsim pe noi, şi să ne revenim, vom dispărea cu siguranță, faptul fiind cât se poate de normal şi de previzibil.

Această temă, a posibilității noastre de a dispărea şi a salvării noastre ca popor o tratăm în detaliu şi amplu în cele două Cărți ale noastre, „PSIHOLOPGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMĂN", şi „ PEDAGOGIA EPOCII POST-CEAUŞESCU, O PEDAGOGIE A LIMITEI ŞI A DISPERĂRII". Îl lăsăm pe cititor să meargă la aceste cărți, ca să putem noi să mărturisim gândul care ne-a făcut şi ne-a îndemnat să scriem această Carte de Rugăciuni şi Educațională.

Deci, ca să ajutăm poporul român să se regăsească şi să se salveze, ca să îl îmboldim să treacă la marele efort prin care ar

putea să se salveze în istorie, am scris ca pedagog aceste două cărți. Dar autorul acestor două Cărți este un om credincios. Disperați, calm disperați, cât ne mai putem păstra acest calm, şi cât ne va mai da Domnul această tărie, şi necrezând că poporul nostru se poate salva singur în istorie, prin acea Forță atavică, internă, grozavă, pe care credem că am avut-o până acum în noi, deci pierzându-ne noi speranța că poporul român se mai poate salva prin forțele lui proprii, am început atunci a ne ruga Domnului fierbinte, cu tărie, din inimă, ca în bunătatea Sa nemărginită, Domnul să se îndure de noi şi să ne salveze.

Ne-an rugat zile întregi, şi promitem a ne ruga şi de aici înainte Domnului pentru salvarea acestui neam atât de chinuit în istorie. Ne-am rugat Domnului Dumnezeului nostru să ne ajute să ne vindecă marile boli, patologii care zac în străfundul nostru de popor bătrân, care este aici, în vatra Dunării şi a Carpaților din neolitic, adică de la Început, cum ar zice Mircea Eliade.

Ne-am rugat Domnului Dumnezeului nostru să ne ajute să ne vindecăm de marile boli care zac în străfundul nostru de popor, cum ar fi Axiofagia, Egoplasmul, Inteligența negativă, Atomita, Buricita Pământului, Nuelita, Şmecheria. Ne-am rugat Domnului să păzească această țară, atât de umilită şi de călcată în picioare, de răutatea duşmanilor ei, cei din afară, dar mai ales de cei dinlăuntrul ei. Duşmanii dinlăuntrul acestei Țări suntem noi, purtându-ne în halul prostesc în care ne-am purtat în timpul comunismului, dar mai ales acum în aceşti doi ani, 1990, 1991.

Ne-am rugat Domnului fierbinte ca să ne curețe trupul şi sufletul, al nostru, cei individual, şi al tuturor românilor, ca ființe umane, dar şi pe cel al poporului nostru ca trup colectiv atât de plin de bube şi de puroaie, atât de păcătos, şi să ne ridice în marea sa milă şi Bunătate la dragostea şi la inima Lui, adică să facă din noi unul din Popoarele Lui Alese.

Aceasta este dorința noastră cea mai mare, şi pentru aceasta ne vom ruga mult Domnului, să facă din neamul nostru cel decăzut, un neam frumos şi curat, Neamul Lui Ales.

Fie ca Domnul să ne milească de noi şi să ne miluiască, să ne asculte ruga şi să ne ajute, că prin grea încercare istorică trece această țară şi acest neam. Fie ca să ne ajute să ne regăsim, să ne vindecăm, pentru a deveni şi noi un Popor Ales al Domnului. Un popor demn şi puternic, un popor cinstit, credincios şi bun sub soare !

Aşadar acest Gând ne-a pus la lucru şi ne-a făcut să scriem această Carte de Rugăciuni. Fiind el autorul acestor rugăciuni dăruit de Domnul cu har poetic este posibil ca Rugile noastre către Domnul să se fi turnat şi în această lumină, care mult îi place Domnului, şi care este poezia !

Această Carte de Rugăciuni am dori să fie citită de cât mai mulți români, luându-se după exemplul nostru vor înălța şi ei acest fum sfânt de suflet şi de tămâie către Domnul, care sunt Rugăciunile. Fie ca Domnul să ne audă şi să ne ajute. Doamne Dumnezeule ai milă de acest neam şi de acest popor al Tău, atât de trist şi de sfâşiat astăzi.

Fierbinte Te rugăm : Salvează-ne şi ajută-ne Doamne Dumnezeule, Glorie Ție în veci !

RUGĂCIUNEA ÎNTÂI.
A MĂREȚIEI DOMNULUI

Slavă ție, Doamne, Care eşti senin
Şi măreț în toate
Deşi nimeni nu Te vede şi nu Te
Aude ci numai Te presimte
Nesfârşit, Imens, Strivitor
Ca o bucurie înmiresmată. Tu eşti
Temelia celor ce Sunt
Şi Acoperişul celor ce nu se văd
A lui însuşi Sunt
Cel care a existat înainte de toate
Înainte de materie
Şi a făcut materia cântând căci ea
Nu este decât Cântecul Tău
Respirația Ta care s-a prelungit în Câmpia
Smălțuită cu flori de gheață a vidului
Slavă Ție
Care eşti Sămânța lui Este galbena esență
A lui Este ea care
Nu este decât Imnul condensat
În sămânța din
Care existența a înflorit
Slavă Ție
Cel care ai făcut Universul Elixir

Zâmbitor
Încărcat de bunătate fiind
Ca Muntele de miere
Cafenie
Tu care ai făcut galaxiile şi ai aşezat planetele
Ca pe nişte boabe de piper
Într-un ceasornic şi
Ai suflat duh peste ele făcând
Bijuteria de aur cu mii
De rotiţe să meargă
Împodobită cu crânguri de răcoare şi înmiresmate
Pentru a adăposti seminţiile Tale
De oameni
Plină de pace şi de maiestuozitate
Născându-se astfel muzica sferelor
Slavă Ţie Doamne
Care eşti mireasmă nesfârşită în Sinele Tău
Lumină adormitor cântătoare
Muzică orbitor de dulce
Adiere înmiresmată venind din Grădinile de Portocali
Ale Adâncului nesfârşit
Glorie Ţie Cel care ai făcut
Văzduhul argintiu
Care nu este decât adierea pleoapelor Tale
Şi lumina care este
Inspiraţia Ta născută mai înainte din Tine
Căci ea vine către buzele Tale
Ea vine să ungă aripile inimii Tale
O, Adiere veşnică de înţelepciune şi
Bunătate, Inimă ca un Potir
Plin de undelemnul milei
Neamul meu se află acum la

Gera încercare
Buboaie amarnice din sufletul său au izbucnit ca
Vulcanii
Temelia lui e roasă de şobolanii
Şi de şerpi veninoşi
Răsuflarea lui e murdară şi otrăvită
O, Doamne, neamul daco-românilor e ca
Bolnavul canceros
Cu mădularele ca sufletul
Ros de vinele negre ale putregaiului
Iar el nici nu ştie
Şi neştiind nimic mai amarnic se învârtoşeşte în
Păcat astfel că
În curând pierit va fi ca
Neamul dac de pe fața pământului
Ci numai atât Te rog Ziditorule
Pogoară-Ți privirea plină de
Undelemnul milei Tale
Pe creştetul lui !

RUGĂCIUNEA A DOUA

.

A SLĂVIRII DOMNULUI ŞI A ELOGIULUI SPECIEI

Slavă ție, Doamne, Cel care faci izvoarele să izbucnească
Asemenea unor mâini întinse
Din stânca Muntelui
Asemenea unor privighetori care-şi iau zborul
Slavă Ție Întindere Înmiresmată, Cosmos
Luminos care pătrunzi
Întreaga Materie
Luminând-o pe dinăuntru slavă Ție Părinte al
Galaxiilor pline de linişte
Şi de-o aulică solemnitate
Binecuvântată fie Înțelepciune şi marea Ta iubire
De viață. Căci ai împodobit întinderile
Cosmice cu crânguri
Pline de zmeură şi de agrişe de iarbă fragedă, răcoroasă şi înmiresmată
Ca să se poată bucura de dulceața izvoarelor
Şi a murelor
Speciile de căprioare, bondarii, mierlele şi sturzii
Struții cei înalți şi iuți de picior
Şi albinele şi
Verzii şi alunecoşii şerpi mai
Presus de toate
Speciile ce îți sunt cele mai dragi Ție

Fiinţele înalte ca nişte pahare de cristal în lumina
Plină de Inteligenţă şi de Milă
O, bunule ziditor, slăvită fie-Ţi mila cea nesfârşită şi bunătatea Ta mai
Adâncă decât Oceanul
La Tine vin în genunchi
Cu fruntea rezemându-mă de zare. Fierbinte Te rog cu
Buzele înroşite ca focul de ardoare
Apleacă-Ţi streaşina pleoapelor milei Tale
Înspre pământ
Şi lasă-Ţi privirea Ta catifelată ca Mătasea porumbului
Pe făptura cea mai fragilă
Şi cea mai tare
Omul
O, Nesfârşire Înaltă Adânc Înmiresmat de
Înţelepciune
Deopotrivă trebuie să-Ţi fie de dragă între
Civilizaţiile Raţionale
Ce locuiesc în zăvoaiele galaxiilor Tale
Şi mila de zbaterea şi neliniştea robului Tău. De
Îngrijorarea
Lui verzui-otrăvită cum e veninul şarpelui
Că seminţia oamenilor s-ar putea
Să piară
În veacul ce vine. Căci neînţeleaptă este specia
Sădită de Tine în deşertul albastru al pământului
Plină de dezbinare ca Muntele ros de cancer
Neîntrecută în pizmă şi în deşertăciune
Bogată în metehne lumeşti
Ca lanul de grâu încărcat de neghină
O, Atoateştiutorule, Atoateînsufleţitorule
Stăruie cu puterea Ta şi cu mila Ta

Asupra speciei umane
Căci dacă plină de boli şi de beteşuguri a fost
În nesfârşitul târâş al Istoriei
Ea are meritul de a se fi apropiat de Tine
Până la pragul Cosmosului
Ea poate mâine să poposească bună şi blândă
În bătătura Ta ca o Floare
De Crin
Să îngenuncheze şi să îşi culce capul pe genunchii Tăi
Fii bun cu ea Mireasmă Luminoasă aibi milă de noi, oamenii,
Pogoară asupra noastră ploile şi mâna de ceață fertilă a
Înțelepciunii Tale
Astfel încât Specia umană să se umple ca un Potir
De Înțelepciune şi pizma şi păcatul să
Piară cum se risipește ceața
În câmpiile şi munții pământului
Şi aşezările oamenilor să geamă de belşug
Şi înțelegere şi dragoste să fie
Între toate albinele neamului omenesc !

RUGĂCIUNEA A TREIA

PENTRU NEAMUL DACO-ROMÂNILOR

Slavă Ţie Munte Încărcat de Floare de Cireş Ziditorule de Galaxii şi de planete
Puse ca nişte rubine în ceasornicul
Universului astfel că nici un sunet
Nu se aude ci doar
Muzica aştrilor plină de nesfârşire şi de mireasma luminoasă
Îţi încântă urechile
Iar după ce ai zidit Biserica universului
Ţi-ai aplecat suflarea
Asupra pământului şi ai turnat duh în atomii
Pe care i-ai lucrat pe dinăuntru
Cu migala Ta de bijutier dumnezeiesc
Şi-ai ivit viaţa în valurile Oceanului gros ca bulionul
Şi întunecat al Pământului şi-ai
Înaripat făpturile Tale şi le-ai şlefuit cu gândul
Tău de filigran şi cu dragostea Ta mai
Gingaşă decât ceaţa luminoasă decât catifelata pulbere
Până când ai ivit neamul omenesc
Şi seminţiile
Pe care le-ai răspândit pe câmpia cea verde şi
Galbenă a lumii

O, Adâncule Creator nemărginitule în mila şi
În bunătatea Ta
Oare ce păcat negru
Şi pietros a făptuit neamul daco-românilor al
Strămoşilor noştri
Adânc şi întunecat scârnav ca păcura încât judecata
Şi mânia Ta i-a spulberat de
Pe lumea aceasta ?
Oare ce vierme al păcatului s-a sălăşuit ca un Muşuroi Negru
În fagurii fiinţei lui ?
Oare ce otrăvită meteahnă ce boală roşie
Şi subţire ca
Funigelul
Le-a tăiat sângele şi măduva gingaşă a esenţei
Lor ?
A stâlpului care-i susţine
Asemenea
Unei mâini de bazalt pe dinăuntru
Adânc şi întunecat trebuie să fi fost acel Păcat
Putred ca un hoit
Ca o baltă plină de scârnă
O, Înalte şi Bunule Lumină Înţeleaptă iar de
I-ai pedepsit pe ei pe strămoşii mei
Pentru păcatul săvârşit şi
Pentru putreziciunea ce le-a cuprins măduva
Gingaşă a sufletului
Aibi nesfârşită milă şi bunătate şi nu trece
Păcatul părinţilor al strămoşilor
Asupra fiilor şi a nepoţilor
Ci suflă-l, Doamne, în patru vânturi
Ca pe un fulg

Iar cu neamul daco-românilor fii bun, Doamne, Pădure Înflorită. Şi milos
Ceartă-i cu îndestulare atunci când greşesc
Şi fereşte-i din toate puterile Tale
De capcanele cele sulemenite ale
Poftelor şi ale Păcatului
Slavă Ţie Ziditorule şi Bisericii Tale, Deal Orbitor, care Este
Universul şi Lumea Înaltă
Şi maiestuoasă făcută din coloane
Şi din acoperiş de marmură
Albă ca
Zăpada şi
Pardosită pe jos cu izvoare susurând ca zâmbetul
Copilului
Cu crânguri mirosind a iarbă verde şi crudă şi
A mure

Ai Înaltule şi Necuprinsule, Turn Enisic, în Inteligența şi
Bunătatea Ta ai
Milă de neamul meu
Oropsit şi plin de schismă şi
De păcate. De
Buboaie care zemuiesc galbene şi verzi
În sufletul nostru. Şi
Nu ne duce pe noi la pierzani, Bunule, Pisc de Miere
În Vecii vecilor !

RUGĂCIUNEA A PATRA

A ORDINII ÎN CARE TREBUIE SĂ NE RUGĂM

O, Doamne Dumnezeule, slăvit să fie Numele Tău
În vecii vecilor
Pe toată Câmpia de Văzduh a Sălaşului Tău care e
Universul
Dimineața când mă rog întâi către Tine înalț gândul meu
Şi zic cu buzele uscate de
Căldura dragostei către Tine
Slavă nemărginită Ție Doamne Îți Înalț, Ziditorului şi Însuflețitorului
Nemărginitului şi Înaltului
Şi Adâncului Spirit
Care a făcut Lumea
Şi pe toate le-a orânduit după legile nenumărate ale Armoniei
Gloriei Lui şi Dragostei Lui
Şi slavă Lui Nemărginită
Apoi îmi îndrept gândul şi dragoste şi pioşenia şi mila către
Specia umană şi zic :
Slavă Ție, Doamne, pogoară-Ți bunătatea şi mila
Ta către sărmana ființă sfâşiată Gângania
Orbitoare

Care este Omul şi către Marele Organism zdrenţuit a cărui celulă este, care este specia umană
Dă-i Doamne Înţelepciune şi Bunătate, ai Doamne milă de ea
Ridic-o Doamne din bunătatea mocirla şi din boalele în
Care s-a împotmolit
Umple-o Doamne de Bunătate de Adâncă
Înţelegere şi de Har
De la Specie umană trec la poporul şi la Ţara mea şi
Mă rog adânc pentru ele. Doamne după ce am scăpat de Capcana
Pe care ne-a întins-o diavolul
Şi care n-a fost alta decât comunismul
După ce am suferit mai rău decât ocnaşii
În loc să
Ne regăsim pe noi mai buni şi mai înţelepţi
Mai cuminţi şi mai plini de milă faţă de
Neamul şi faţă de aproapele
Nostru
În loc să fim uniţi cum este Fiinţa. Cum
Este Templu ce adună în el şi orânduieşte cărămizile, pietrele Şi nisipul,
Care altfel măcinate şi suflate de vânt ar
Fi. Cum este codrul când dă el
Primăvara. O, Doamne Dumnezeule, suntem mai sfâşiaţi
Ca niciodată
Acum beteşugurile noastre pe
Care le-am ascuns sub stratul de pudră şi de vopseluri
Mincinoase ce alcătuiau masca în dosul căreia ca după un Zid gros
Ne trăim viaţa plină de omenesc şi de păcate ies acum
La suprafaţă
Asemenea focului din burta unui Vulcan

Cancerele roşii, vinete, puterede şi vâscoase ce zăceau
În adâncul cărnii şi
Al sufletului
Neamului nostru ies la suprafață
Ca nişte buboaie roşii coapte
Cât Colinele cât Munții de
Mari sunt mai multe şi mai mari buboaiele ce
Le avem decât noi înşine
Ai Doamne Dumnezeule Înaltule şi Adoratule
Bunule şi Nesfârşitule
Grijă de neamul meu !
Alungă duhurile negre din el
Şi boalele şi rădăcinile buboaielor şi-l
Curăță şi-l izbăveşte
Şi-l luminează şi-l înmiresmează slavă Ție Văzduh Plin de
Rațiune şi Crâng susurând de Milă şi Izvor
De Bunătate
Iar apoi mă gândesc la familia mea. La
Părinții noştri şi la copiii noştri
Şi zic:
Aibi Doamne în Bunătatea Ta Nesfârşită grijă
De familia mea. De
Părinții noştri de soția mea. De copiii noştri
Dă-le sănătate fă-i muncitori şi
Ascultători
Dă-le putere de muncă şi ajută-i să
Învingă greutățile. Fereşte-ne pe noi de boli de greşeli
Şi de slăbiciuni. Ține-mi Doamne copilaşii şi fă-i mari
Şi puternici ca nişte
Stejari
Şi buni ca undelemnul de miere
Nu-i învăța îmbuibați

Şi slabi ci
Crunți şi calmi în muncă ! Dă-le curajul să se ia la luptă cu
Greutățile să le
Biruiască
Iar mai presus de toate dă-le credință nestrămutată în Tine
Şi noroc dă-le Doamne şi
Inspirație
Când le-o fi greu atunci să le sari în ajutor ! Să-i
Încurajezi şi să le dai puteri
Nemăsurate
Fă-i răbdători şi migăloşi Doamne, ! Dar
Şi înaripați ca să ajungă cât mai departe şi cât mai sus
Şi abia la sfârşit de tot zic:
Şi ajută-mă pe mine păcătosul care sunt
Robul Tu şi
Frunza Ta de păr
Tremurând în adierea vântului
Să duc la capăt truda de rob al Tău şi al
Neamului meu pe
Care vreau să-l înalț cu
Ceilalți robi ai Tăi
Şi ai acestui neam în
Rândul marilor popoare ale lumii
Slavă Ție Izvor şi Cosmos
Linie dreaptă şi sferă
Înțelepciune şi Bunătate
Rău clipocind şi Mal Înflorit
Lacrimă de lumină şi de miere !

RUGĂCIUNEA A CINCEA

PENTRU MEMORIA ŞI SUFLETUL TRACULOR

Slavă nemăsurată Ție Izvor al Materiei Acoperiş de Miere şi Inimă
Care ai pulsat în toată nesfârşirea Golului umplându-l aşa cum
Umple Gospodarul urciorul înflorat cu vin înmiresmat
Cu apă neîncepută de la ştiubee
Mirosind a ierburi şi
A pământ reavăn a busuioc şi a levănțică
Slavă Ție cel care după ce ai orânduit materia în forme şi după
Ce ai făcut Universul să cânte
Asemenea organelor în trupul
Efebului asemenea Miraculoasei Orgi din Catedrala Timpului

Ai făcut zăvoaie şi crângurile din Marea Ta
Biserică şi Templu Înmiresmat care este Universul şi în ele
Le-ai trezit la viață pe semințiile Tale
Cărora le-ai dat duh din sufletul Tău şi învățătură
Să dăinuiască şi să urce târâş
Prin vremuri către Tine
O, Doamne, Dumnezeule mândru şi numeros l-ai ivit între neamuri pe
Acel Neam Ales şi fălos din care

S-a ridicat Burebista
Cel care i-a adunat pe traci la un loc aşa
Cum un Meşter adună pietrele în Templul de Argint
Transformând haosul în ordine
Şi pulberea în măreție
O, Doamne, slavă nemărginită Ție întâi căci ai făcut Timpul şi
Materia ți Universul şi
Văile şi Câmpiile şi Munții lui iar
Apoi slavă acelui om înțelept care a fost Burebista
Şi el un fir de iarbă
Şi o frunză în vânt pe lumea aceasta
Şi în noianul timpului
O, Doamne cât de rău îmi pare căci
I-ai lăsat pe duşmanii lui să-l înjunghie şi să-l piardă
Oare să fi fost păcatele lui aşa
De grele şi de mari ?
Iar dacă el a pierit de pe lumea aceasta să
Fi adus în locul lui
Un alt bărbat şi mai adânc la minte şi la învățătură şi
Mai tare în credință şi
Mai priceput la mânuirea oştilor şi armelor
Care să-i fi ridicat pe traci cu bărbăție
Pe colinele verzi ale vremilor. Iar nu să-i fi pierit
Pline de umbră şi de zumzet ca nişte ştiubee de mireasmă
Erau pădurile Traciei de fagi, de stejari, de paltini înfloriți
Încărcate de vii cu ciorchinele cât dropia
Erau coastele şi dealurile ei
Şi colinele strămoşilor noştri cele pline de stâlpi de cristal şi de
Altare de aur
Iar câmpurile se scufundau sub greutatea
Turmelor de vite a taurilor şi a oilor. A
Belşugului de grâu şi de orz

Şi de mei. Gemeau prisăcile de minți de miere cărămizie
Văzduhul era încărcat ca un pom de porumbei şi de sturzi şi de
Mierle cântătoare. Parcă era Raiul pe
Pământ ! Slavă Ție Doamne, pentru că ai aşezat Raiul
Aici în bătătura plină de crânguri înalt strălucitoare a Carpaților.
Şi
De Prispe de pâine amirosind a vremi dulci mitice
Cu umilință ne aşezăm în genunchi la
Malul Mării şi zicem:
Mulțumire Vastă şi Înaltă îți aducem Ție, Doamne Dumnezeule,
Cel nemărginit în Bunătate
Şi în Înțelepciune ! Îți
Sărutăm tălpile şi murmurăm cuprinşi de
Ardoare ! Îți mulțumim că ai ivit
Pe lume neamul tracilor şi l-ai înmulțit şi
L-ai înălțat astfel c-a ajuns în scurt
Timp a fi alături de neamul întins şi numeros ca iarba ce crudă al
Inzilor şi al chinezilor
Neamurile cele mai mari ale pământului
O, Înaltule în Cuget !Măreție neauzită ! Muzică nevăzută
Oare a fost el, neamul lui Burebista
Cel mai păcătos dintre ele ?
Astfel că pe când neamul chinezilor şi al inzilor
Strălucesc în măreție şi în suferință
Şi în omeneştile virtuți pe lume
Urmând a mai dura încă mii de ani pe pământ ori pe
Câmpiile Cosmosului,
Neamul meu
Cel încărcat altădată de virtuți şi de păcate,
Al tracilor, s-a slobozit de pe lumea
Aceasta aşa cum se trece
Iarba de lipan pe

Pământ
Aşa cum trec turmele albe pe colinele de argilă roşietică
Şi unde este, el, Doamne ?
Căci îi aud sunetele dulci ale tălăngilor turmelor lui
Ca nişte corăbii cu vele plutind pe spinările dealurilor
Căci îl caut cu buzele inimii arse de dor
Îl caut cu lumânarea prin
Codri mirosind a miere neagră şi
A mucegai albăstrui. Prin
Care se mai văd încă pietrele ruinelor cetăţilor ce le-au avut !
Unde este, Doamne, atâta măreţie ce nu încăpea sub
Cer ? Iar acum nu o găseşti
Nici în pulberea drumurilor ? O, Doamne Dumnezeule, Slavă
Buzelor Tale imense ca dealurile şi ca pădurile pe coamele
Munţilor ! Care au
Rostit cuvântul ce a creat Lumea
Oare atât de mare să fi
Fost păcatul neamului trac care şi-a omorât
Geniul său ce putea să-l facă
Să fie neamul
Cel
Mai mare al Lumii ?
Oare atât de ros să fi fost pe dinlăuntru său încât Tu
Ai hotărât că un asemenea neam nici nu merită
A mai vieţui cu iarba, cu urşii, cu bursucii, cu lupii
Cu berzele pe coline, cu sturzii prin înaltele crânguri, cu
Meiul şi cu neghina întinse pe dulcile ţarini ?
Şi atunci l-ai suflat de pe lumea aceasta !
Iar apoi văzând că nici
Urmaşii acestui neam
Dacii şi geţii nu se îndreaptă
Nu se curăţă de păcate

Nu se umplu de milă şi bunătate, de limpezimea cristalului, nu vin
Să meargă pe calea cea dreaptă
Ai hotărât să-i ştergi şi pe ei din Cartea Neamurilor. I-ai
Scufundat în adâncul țărânii
Şi al pulberii ! În
Prăpastia Timpului
Miluindu-Te de ei să trăiască numai în Sămânța
În Codul Genetic al neamului care va
Veni după ei să viețuiască
În aceiaşi vatră ! Urmând ca
Aceştia să ducă mai
Departe blestemul
Care s-a adunat de vremi !
O, Doamne Dumnezeule, Potir de Mireasmă Gânditoare
Ocean de Lumină mai dulce la
Gust decât mierea !
Dacă acesta este adevărul miluieşte-Te de ei
Acolo unde dorm sufletele lor
În câmpiile şi văile de mătase şi de crini înalți cât codri !
Unde se sălăşuiesc sufletele celor morți ! Dă-le, Doamne
Dumnezeule pacea pe care n-au avut-o în
Viață şi în istorie !
Şi lumina plina de duh şi de pace pe care
N-au avut-o în suflet !
Odihneşte-i şi fericeşte-i, Doamne Izvor Înmiresmat al tuturor
Lumilor pe strămoşii noştri
Care stau acum ca nişte
Atomi la temelia noastră
A neamului cel
Românesc
Şterge-le, Doamne Dumnezeule Acoperiş de Înțelepciune al
Lumii toate păcatele şi grămezile de greşeli

Şi fă-le să piară şi să se topească în
Pulberea haosului
Şi nu le trece lor păcatele
În seama urmaşilor ! Şi aşa suntem neam plin de păcate, încărcat de Buboaie cum este marea de valuri ! Şi
Pomul de poame galbene
Cum este caisul de caise ! Şi Muntele
De finețuri şi de codri amirosind a Haos şi a amețitoare Legende şi Mituri !
Doamne Dumnezeule apleacă-ți straşina Milei şi a Bunătății Tale
Înspre neamul nostru
Românesc
Şi iartă-ne pe noi, Doamne, de toate păcatele şi de toate
Beteşugurile noastre ca nişte buboaie roşii
De pizmă de viclenie de minciună de stricarea adevărului de
Toate ce ne-ar putea păta sufletul
Acum şi în vecii vecilor !
Iartă-ne Doamne, cu Mila Ta Nesfârşită ca un Ocean de un albastru Întunecat ! Pe noi
Şi pe strămoşi noştri
Ce dorm acum în temelia sufletului şi a cărnii noastre ! Şi
Ține-ne pe noi românii ca neam plin de bunătate şi de curățenie
Acum şi în vecii vecilor
Amin !

RUGĂCINEA A ŞASEA
A ELOGIULUI ŞI A IERTĂRII PĂCATELOR STĂMOŞILOR NOŞTRI

Mărire Ţie, Doamne, care eşti Acoperişul de Argint
Strălucitor al tuturor
Lucrurilor şi fenomenelor
Şi temelia lor
Începând cu marele templu al Universului care merge
Ca cel mai desăvârşit ceasornic
Şi terminând cu firul de iarbă
Care înlăuntrul său este de o mie de ori mai complicat
Decât cea mai grozavă maşinărie
Făcută de mâna omului
Iar în afara sa nu este decât
Un ţipăt dulce plin de lumină divină !
Toate, o, Doamne, Toate s-ar prăbuşi în adâncul cărămiziu al Haosului !
Slavă Ţie, Doamne, căci Tu ţii Izvoarele şi
Cântecul greierilor, al mierlelor şi al graurilor şi al sturzului, şi
Clipocitul izvoarelor şi foşnetul lanurilor de in şi de ovăz
În palma Ta ca pe nişte bijuterii !
Slavă Ţie care eşti deopotrivă tatăl
Puiului de aur care iese din
Găoacea privighetorii a bâtlanului a presurei

Al firului de iarbă tremurând melancolic pe lunci
Şi al pruncului care gângureşte la sânul mamei lui ca
Şi al puiului de şarpe
Unindu-le pe toate sub Acoperişul Tău Gingaş !
Slavă Ţie Nemărginită Mireasmă Înmiresmată
Ţie celui care ai împodobit
Dacia cea fericită ca ţarinile şi crângurile pline de Mierea Apusului
Ţara strămoşilor noştri
Cu izvoare prin care
Susurau vinele de elixir ale universului
Şi limbile de privighetoare ale
Materiei
Cu păduri şi poiene luminoase ca zâmbetul pruncilor !
Ţie
Care ai încărcat-o de umbră şi de mister
De Mituri albastre mirosind a izvoare fragede cu Cer de Ambră
Înmiresmat ! Toate
Au pătruns-o de slavă şi de măreţie
De pace şi de glorie
Cerească
De văzduhul adormitor
Şi de muzica fără seamăn a iniştilor cosmice !
O, Doamne, cât de rău îmi pare mie
Nevrednicul Tău rob în ale credinţei
Şi ale poeziei
Că n-ai salvat de la pieire păcătosul
Plinul de metehne şi viteazul neam al dacilor
Oare să fi fost prea mare păcatul pe care îl duceau ca pe
Un pietroi mucegăit de vremuri în cârcă
Luat de la strămoşii lor ?

Care şi ei au fost plini de păcate şi de vitejie?
O, Doamne, căci iată oricât de viteaz ai fi ca popor
Nu poți rămâne în istorie dacă
Nu respecți legile morale şi
Iubirea de neamul tău
Oare să nu i-ai mai putut ierta pentru că n-au
Învățat nimic de la strămoşii lor
Care pentru păcatul de aşi fi ucis regele de a-şi
Fi înjunghiat geniul care le putea
Aduce salvarea şi măreția în Timp
Au trebuit să piară de pe fața pământului ?
Pentru că nu au fost capabili
Să învețe din lecția pe care
Le-ai dat-o ?
Pentru că
N-au avut adâncime
De cuget şi tărie a firii în fața
Păcatului pentru că n-au ştiut să rămână săraci şi curați
O, Doamne Dumnezeule, dar oare cu
Poporul român
Care e la fel de plin de păcate
Care e ros de vicii şi de boli sufleteşti de
Pizmă şi de ură
Împotriva semenului său
Plin de păcate şi de boli sufleteşti şi trupeşi ca pomul care se rupe sub greutatea roadelor sale
Cu el care este atât de păcătos şi pe deasupra n-a învățat nimic
Nici
Din lecția pe care le-ai dat-o
Tracilor
Nici din lecția pe care le-ai dat-o dacilor
Oare cu neamul meu cu poporul meu ce vei face ?

Îl vei pierde şipe el de pe faţa pământului ?
Pentru ticăloşia sa ?
Căci nu se află pe pământ popor care să-şi fi pizmuit geniile
Mai rău ca acest neam
Să le fi umilit şi să le fi distrus cu atâta
Sete, înverşunare şi patimă de pierzanie
O, Doamne, Te întreb cu umilinţă şi cu spaimă
Cu poporul meu ce vei face ?
Mai ales că ştiu că alte neamuri şi
Puteri negre ale diavolului
Şi ale banului
Ale nenorocului
Şi ale neantului i-au pus gând rău !
O, Doamne, eu rob al Tău şi al neamului meu
Condamnat de alţii la moarte
Vin în genunchi smerit în faţa ta ca înaintea Oceanului Gnozic
Şi zic şi Te implor
Cu buzele arse de ardoare
Cu inima albastră de spaimă
Iartă, Doamne, mireasmă albastră şi nesfârşită, iartă neamul
Meu atât de păcătos
Pune-Te mai bine asupra lui cu Biciul Tău
Asemenea unui Fulger uriaşi sfâşiind cerul când trăsneşte de Vibrează pământul
Şi cu dragostea Ta şi mila Ta necuprinse de nici o închipuire
Întoarce-l şi adu-l pe calea cea bună
Întru îndreptarea şi
Purificarea lui
Întru salvarea lui în vecii vecilor
O, Doamne Dumnezeule Cântec Dulce ca Răsuflarea Mielului Primăvara
Iartă, Doamne, neamul meu

Sărman şi păcătos
Mileşte-te de el căci multe dureri a
Avut de îndurat
Şi iartă şi greşalele părinţilor noştri !
Neamul viteaz şi pierit de pe faţa pământului al dacilor
Iartă-l Doamne de păcatele lui
Suflă păcatul în cele patru vânturi
Cum piere firul de praf
În necurprinsul
Văzduhului
Iartă, Doamne, iartă Preamilostive blestemul pe care l-ai pus
Pe creştetul lui şi pe care
Îl ducem noi prin veac
Ca Sisif bolovanul !
Iartă-i Doamne că oameni au fost şi ei
Şi hodineşte-le sufletele pe petale de lotus
Ale câmpiilor verzi ale cerurilor
Încălzeşte-le la sânul Tău
Dă-le lumina dulce a Raiului
Şi pajiştea verde
Şi susurul dulce al Izvoarelor Cereşti
Căci de aceea l-ai trimis pe Fiul Tău pe pământ
Dă-le, Doamne Dumnezeule Floare de Crin în Veşnicie
Dă-le, doamne, pacea şi odihna veşnică ! Şi eu
Robul Tău mă voi învrednici să Te
Slujesc înmiit ! Primeşte, Domne Dulce Nemărginire Blândă
Stihie Înmiresmată
Primeşte ruga slujitorului Tău
A păcătosului truditor pe
Lutul hârtiei
Rob al cuvântului
Primeşte, Doamne, Ruga mea înfocată

Rostită
De buzele aprinse ca nişte flăcări ale bietei mele fiinţe
Însetată de sufletul meu
Şi de rărunchii mei
Uscaţi ca nişte cârpe
O, Doamne Dumnezeule binecuvântă cu Slava Ta şi Puterea Ta
Nemărginită sufletele strămoşilor
Noştri
Dacii
Şi ţine-i Doamne în pacea şi în lumina Ta veşnică
Mai îmbelşugată în dulceaţă şi
În mireasmă decât
Codrii cei adânci de portocali înfloriţi
Şi iartă-le Doamne păcatele
Purifică-le doamne sufletele
Şi adună-i şi strânge-i la pieptul Tău
Care este
Mireasmă Nesfârşită şi luminează Universul
Slavă Ţie Codrul meu Enisic
Înflorit de atâta
Înţelepciune şi Bunătate
Îţi sărută ţărâna de pe tălpi
Robul şi slujitorul Tău
Cel care Te mai roagă încă o dată
Aibi, Doamne Împărăţie Dulce Orbitoare, grijă de sufletele strămoşilor noştri !

RUGĂCIUNEA A ŞAPTEA

A IERTĂRII DE PĂCATE A ROMÂNILOR

Slavă nemărginită Ţie, Doamne, Turn de Miere care Te pierzi
Dincolo de Ceruri care eşti
Oceanul de Elixir care umple Universul aşa cum
Sufletul străbate toată
Alcătuirea omenească ! Slavă
Ţie care Eşti Arborele Veşnic din care cresc toate
Şi Slavă nesfârşită Fiului Tău, Domnului
Nostru Iisus Christos, Floare de Chiparoasă
Care este Rădăcina Ta în lumea pământească. Ţie, Doamne
Iisus Christoase ne rugăm
Şi ardoarea noastră către Tine şi către Tatăl Ceresc prin Tine
Să urce la El
Ca printr-un Horn de Aur ca
Printr-o Gură nesfârşit luminoasă şi înmiresmată !
O, Doamne, la Voi vin Dulce Cântarea Ameţitoare şi Îngenunchez
Ca în faţa oceanului cel nesfârşit al Logosului
Şi cu inima umedă de durere şi
De milă Vouă Vă zic :
Doamne Iisus Christoase şi Tată Ceresc Cupolă de Miere
Umpleţi-Vă inima de jalea mea şi de jalea acestui neam
Ce plin de păcate este ca ciutura
De apă ca
Văzduhul de aer

Iartă-i Doamne pe toți păcătoşii acestui neam
De când s-a izvodit el în Valea de Miere a Durerii
Pe Gura de Rai la Curțile Înalte de Aur
Adică din ceasul când a căzut capul regelui Decebal
Pană azi
Iartă-i Doamne, pe toți cei care
Au păcătuit în acest neam ! Urcioare pline de venin de viperă
Orice au făcut şi
Orice nelegiuire au săvârşit
Slavă Ție, Doamne, Adânc Cutremurător care eşti Ochiul-Creier şi Inima de Elixir
Care stăpâneşte peste toată
Câmpia nesfârşită de Eter a Universului
Şi Slavă Fiului Tău ce pentru salvarea neamului omenesc s-a Jertfit pe Cruce
Doamne, s-au tăiat Domnii acestei țări unii pe alții
Cum jugăneşte hingherul javrele cele râioase pe
Care le urcă în laţul roşu
Iar apoi le jupoaie de piele
Aşa s-au pizmuit unii pe alții şi s-au urât şi sa-u vrăjmăşit
Mai rău decât fiarele sălbatice din pădure
Iar boierii ce râvneau mai amarnic
Decât Domnii Scaunul Țării
Nu s-au lăsat nici ei mai prejos omorându-se unul pe altul
Vânzându-se la turci ori
La unguri
Trădând-i pe Domnii Țării ca pe nişte Şobolani
Uneltind împotriva Nemului şi a Țării
În loc să se fi gândit la Țara şi la neamul lor ei
S-au pus pre ei mai presus de țară şi de
Neamul lor de
Fii şi de strămoşii lor

Şi la fel s-au întâmplat lucrurile şi cu rumânii de mijloc ori
Cu nevoiaşii din talpa ţării
S-au duşmănit frate cu frate
Vecin cu vecin
Rugându-se fiecare să moară capra semenului său
Crezând toţi în mintea lor proastă sfoiegită de veninul urii
Că astfel se
Ridică în stare
Şi în chiverniseală şi pe scara Lumii
Pentru o brazdă de pământ vecinii de moşie au fost în stare
Să se taie unul pe altul
Nici un neam nu a fost şi nu este atât de
Bolnav de boala pizmei a
Invidiei a urii pe
Aproapele său care se ridică
Ori vrea să urce în starea socială ca neamul acesta al
Românilor ! Păcatele
Strămoşilor noştri
Şi ale noastre
Ce s-au înălţat ca fumul la cer unde Domnul l-a înscris pe
Răbojul judecăţii de apoi
Au fost atât de multe încât au înnegrit
Cerul şi văzduhul lumii celeilalte !
Ci eu robul Tău
Şi al cuvântului ce l-am pus în slujba acestui neam
Îngenunchez în faţa Ta Pisc Strălucitor de Smirnă şi Te implor
Doamne, iartă-le lor păcatele, iartă-ne Tu nouă toate păcatele
Ale tuturor păcătoşilor
De pe acest pământ
Atât de râvnit de alţii
Suflă Doamne, duh peste sufletele păcatelor noastre ce s-au
Adunat ca Munţii de vreascuri

La Tine în Înaltul cerului şi
Curăţă-le de orice rugină şi negreală a păcatului
Mai pune o dată, Doamne
În cumpănă
Sufletele celor buni cu ale celor răi
Mai aşează, Doamne, pe cântarul Tău
De aur
Faptele bune şi pe cele rele
Căci multe însuşiri sufleteşti bune şi multe fapte bune
Au făcut moşii
Şi strămoşii noştri
Şi iartă-i cu Mila Ta cea nesfârşită şi pură asemenea unei Câmpii de un verde dulce şi fraged
Ninsă de mila ta antică şi iartă-i Doamne,
Fii milostiv cu noi
Mai dă jos cu Bunătatea Ta Înaltă cât Muntele
Din pulberea şi din cocleala
Păcatelor noastre
Ce s-au tot adunat pe cântarul Tău
Doamne Iisus Christoase, Flore de Leandru şi Pisc Enisic
Neamul acesta a suferit atât de mult cât n-au suferit alte Neamuri la un loc
Iartă-i Doamne, orbirea de minte că n-a învăţat nimic din
Lecţiile pe care le-ai dat
Tracilor şi dacilor
Pogoară asupra noastră funigeii dulci ai Înţelepciunii Tale
Mana Cerească a sufletului Tău
Deschide-ne Doamne chivotul Minţii
Şi luminează-le tainiţele întunecate şi otrava din fiinţa lor
Căci numai astfel ne vom salva numai
Astfel nu vom pieri
Cum au pierit strămoşii acestui neam ce s-au

Trecut ca ploaie de vară
Pe acest pământ
Ia, Doamne, Iisus Christoase Deal Dulce de Brocart rugile Mele
Cu palmele Tale făcute căuş
Cu aripile sufletului Tău şi dăruieşte-le Tatălui Ceresc
Şi pogoară asupra noastră
Neam păcătos şi viclenit de duşmani
Ploile şi Ninsorile cele Nesfârşite de Milă şi de Bunătate ! Şi
Scăpându-ne astfel de la pieire
Acum şi în vecii vecilor, Amin !

RUGĂCIUNEA A OPTA

A BOLILOR SUFLETULUI NEAMULUI ROMÂNESC

O, Doamne, Dumnezeule, bunule şi slăvitule !
Mă aşez în genunchi în faţa Ta
Ca înaintea câmpului de rouă strălucind în soarele dimineţii
Ca înaintea Muntelui Încărcat până la Cer de Bunătăţi
Căci Tu eşti în fiecare bob de rouă în fiecare pâine
Iar la fel suntem noi oamenii ca aceste lacrimi
Ale pământului strălucind. Lumina Ta se aşează peste noi
Slavă Ţie şi Fiului Tău
Potirul de Aur în care ai pus lumina strălucirii Tale, Sământă şi Arbore şi îl ţii
În mână luminându-ne nouă calea
Slavă nesfârşită Vouă Ocean şi Izvor
Drum şi Câmpie
Pentru sufletele şi cugetele noastre
Ale chiuiţilor mărginiţilor şi nevrednicilor de Voi
O, Doamne, cu cât mă rog mai fierbinte
Cu cât vorbesc cu Tine Tată Ceresc în graiul meu
Pământesc şi omenesc
Cu atât setea de a mă ruga în mine creşte
Cu atât dorul de a vorbi cu Tine
Se întinde în sufletul meu şi
În jurul Tău
Aşadar slavă fără margini Ţie Doamne, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Boare Înmiresmată care uneşte în univers Focul Gnozic al Tatălui
Cu materia
Cea roşie
Pe care veşnic o însufleţeşte
Vouă mă rog cu cerul gurii amar şi arzând. Smerit vin să vă Implor
Aveţi Doamne, milă de neamul acesta ce vine din sângele şi Sămânţa pelasgilor şi tracilor
Şi care încărcat de păcate este ca Muntele de Piatră şi de Codri Întunecoşi
Ca un car cu fân
Adânc şi aprins Vouî mă rog, Doamne, Luaţi-i cu mâna sufletul În Palmele Voastre
Şi suflaţi-i cu Buzele Voastre
Puroiul boalelor sufleteşti
Mălura neagră urât mirositoare ce s-a lăsat în adâncul nostru
Al oamenilor acestui neam
Ajutaţi-ne Doamne să ne purificăm pentru a ne umple ca Izvoarele
De Elixirul ce îl vărsaţi din Înaltul Cerului
Asupra făpturilor de pe pământ
Plin de boli care este sufletul neamului nostru
Ca un stup în care
Izvoarele sale au putrezit sunt râncede
Şi s-au stricat ca un pahar în care veninul s-a aşezat pe fundul Său
Ca un trup omenesc în care
Otrava şi cancerul au ajuns la măduvă
Slavă Ţie Doamne, căci
Tu şi Fiul Tău Una Sunteţi
Ca Lumina care cuprinde în ea sămânţa ei

Miluieşte-Te de neamul meu
Şi iartă-l
Şi spală-l de toate păcatele
Şi de toată necurăţenia de toate boalele sufletului
Acestui neam bolnav al românilor
O, Doamne, Tu care le ştii pe toate de o mie de ori mai bine
Decât noi toţi la un loc
Tu care ne vezi ca şi cum Te-ai uita
Printr-o apă limpede până în
Străfundul sufeltului nostru
Întâi şi întâi este boala numită
Axioafgia
Care ne face să ne invidiem şi să ne mâncăm valorile minţile şi caracterele ce le-am dat noi mai mari şi mai bune
Acele spirite ce s-au ridicat deasupra noastră ale turmei
Şi pe care în loc
Să le lăsăm să lucreze
În loc să le punem să trudească la înălţarea neamului nostru (căci ce sunt ele decât salahori care trudesc la templul acestui pământ românesc)
În loc să le lăsăm să creeze
Noi le umplem de zgura
Neagră a ponegrelii
De zoaiele şi de lăturile
Bârfei
Îi săpăm
Îi marginalizăm
Îi urâm temându-ne că dacă îi vom lăsa în pace să-şi
Desăvârşească lucrarea
Se vor ridica deasupra noastră cu mult
Ei se vor umple de bogăţie şi
De glorie

Iar noi vom rămâne
Jos, ca işte viermi netrebnici
O, Doamne Dumnezeule, cât rău ne-a făcut această boală
Numită Axiofagia
Noua neamului nostru
Ca o apă otrăvită care i-a subțiat sângele. Ca
Un cancer care ne-a mâncat
Dinspre înăuntru în afară
Măduva Limfa
Miezul roşu ca focul al Ființei
Toate mințile bune pe care le-a dat acest popor au căzut Secerate
De invidia noastră
De ura noastră
De ghearele păroase urât duhnitoare ale acestei boli
Ce sălăşuieşte în adâncul ființei noastre în subconştientul Colectiv
De la regele Burebista al tracilor
Până la ultimul Domn al Țării ticălos
Fără margini al acestui pământ
Pana la robul Tău stricat Nicolae Ceauşescu
Domnii acestui pământ au căzut vicleniți şi înjunghiați pe la Spate de slugile lor din preajmă
Ce erau plătite să-i apere
Şi să asculte de poruncile lor
Aşa au căzut capul lui Decebal al lui Vlad Țepeş
Al lui Mihai Viteazul al lui Radu de la Afumați al lui Tudor Vladimirescu al lui Nicolae Bălcescu
Al lui Cuza al mareşalului Ion Antonescu
Având merite mari şi păcătoşi fiind
Ei au fost trădați şi măcelăriți pe la spate
De setea de putere a slugilor lor neruşinate

O, Doamne Dumnezeule, mult rău
Ne-a făcut
Boala aceasta numită Axiofagia şi care nu este altceva decât
Cancerul temeliei sufletului românesc
Despre geniile noastre ce să mai vorbim : toate
Au muşcat ţărâna
Secerate de pizma de răsuflarea otrăvită a invidiei
Semenilor lor care
N-au ştiut cum să-i asasineze mai subtil şi mai meşteşugit !
O, Doamne Dumnezeule, Slavă Ţie Câmpie de Mângâieri ! Ba
Mai mult ajutaţi de diavol au dat dovadă de
O măiestrie neîntrecută, de o imaginaţie fără seamăn
În distrugerea Valorilor lor
Nici genii dacă am fi fost
În această artă blestemată a Axiofagiei n-am fi găsit mijloace
Mai
Subtile şi mai perfecte decât
Am găsit noi !
Ca să-i asasinăm pe aceşti robi minunaţi ai creaţiei pe aceste
Pietre preţioase
Pe aceste pahare subţiri şi fragile de cristal aşezate pe coline
Încărcate cu duhul creaţiei
O, Doamne, slăvită fie Mila Ta fără Margini, iartă-l pe robul
Tău dacă îndrăzneşte să se întrebe pe
El
Îndurerat şi înspăimântat !
Oare, Doamne, dacă ai pus atâta har în aceste pahare limpezi şi
Subţiri dacă ai pus în ele un
Strop din harul creaţiei
Pe care numai Tu îl
Ai căci Tu
Eşti

Cel care le-ai dăruit harul acesta, o Doamne, de ce
I-ai lăsat atât de neapărați în
Mijlocul haitei de lupi
Al jigodiilor şi al
Ticăloşilor
Astfel că aceştia i-au sfâşiat repede făcându-i
Să se treacă
Trestii fără de noroc pe lumea aceasta
Ca şi cum ai clipi
În chinurile cele mai groaznice
În mizerie şi ruşine
O, neam ticăloşit !
Ros de invidie până în măduva sufletului tău
Cum ai putut să fii atât de ticălos cu geniile tale ?
Cum ai putut să le torturezi
Ori făcându-te că nu le bagi în seamă
Lăsându-le să moară în mizerie ?
Ştii tu oare neam al meu că în fața lui Dumnezeu Te-ai umplut
De cel mai
Mare păcat
Că asasinatul făptuit de tine se adună bob cu bob
Pe răbojul timpului adunându-se Muntele de Păcate şi Ticăloşii
Şi că de aceea Domnul te-a pedepsit ca
Omorul geniilor să se transforme într-un act de sinucidere a Neamului
Şi că astfel ai ajuns neam sinucigaş
Poporul sinucigaş cel mai vinovat de pe fața pământului
Oare nu te-ai gândit tu neam al meu
Atât de vinovat în fața Domnului
Că omorându-ți geniile şi valorile
Tu singur te condamni la pieire ?

O, Doamne, Turn De Cleştar şi Pisc de Suflet mult au mai fost
Chinuite şi umilite geniile
Acestui neam
Ca să se realizeze
Câteva din ele au trebuit să-şi părăsească ţara natală
Să se ducă
Să trăiască şi să trudească sub cerul altei Ţări
Căci în Ţara lor n-ar
Fi putut
Să se împlinească,
Vai, cu fruntea de pământ mă dau, Doamne, Pahar de Cleştar în
Univers şi zic
Ţărâna o muşc şi urlu
Tălpile Ţi le sărut şi plâng
Şi jelind de Tine mă rog, Doamne
Doamne, aceasta este una dintre marile boli ale psihologiei
Acestui neam
Doamne, suflă boarea Milei Tale şi a Bunătăţii Tale
Lasă să cadă lacrima Milei Tale
Peste sufletul nostru
Şi ne ia, Doamne, boala aceasta ce atâta rău ne-a făcut în
Istoria noastră ! Îndură Te de noi, Doamne Munte de Veghe.
Scapă-ne, Doamne, de boala aceasta îngrozitoare
De pecinginea de cancerul acesta
De păcatul de rana de infecţia aceasta
Căci numai atunci când vom scăpa de
Boala aceasta
Avem şi noi speranţa că nu vom pieri
În veacul care vine !

RUGACIUNEA A NOUA

A BOLILOR SUFLETULUI NEAMULUI ROMANESC

Slăvită să fie Gura Ta Doamne Munte de Dulceață
Ca un Plai al Universului
Verde luminos
Căci de pe Limba Ta de Elixir curge Cuvântul care a născut
Cerul şi stelele
Galaxiile şi planetele
Şi crângurile Cosmosului şi pajiştile verzi ale văzduhului prin
Care se plimbă căprioarele şi
În care cântă sturzii şi dropiile
Of, şi universul ce este decât Gura Ta de Aur
Gură de Rai Doamne
Pe care se plimbă corăbii şi turme de căprioare
Slăvită să fie Inima Ta Poarte de Aur a Inimii Tale
Care nu este decât
Sacrul
Ultimul foc al a Lumii din care curge Căldura care naşte
Viața în Zăvoaiele şi pe Câmpiile Universului
O, Doamne, mă plec în Fața Ta cu fruntea în țărână şi
Zic : Ascultă-mă, Doamne, Fagure de Miere, Fagure Înalt de Înțelepciune

Ascultă-mi Rugăciunea până
La cap despre boalele adânci şi zemoase, urât mirositoare ale Sufletului poporului român
Care are meritele lui Dulce Nesfârşire Gnozică Luminoasă
Căci el a avut grijă de
Pământul acesta
Sfinţindu-l cu palmele şi cu tălpile lui cu sufletul şi sângele lui
De la începutul lumii
El a defrişat codrii cei întunecoşi şi nepărtunşi, cei nesfârşiţi de sălbăticie şi umbră
În care fiarele sălbatice viermuiau
Lupii cu gâturile urlau până la cer şi privighetorile, vulpile , năvăstuicile şi jderii cântau
Mierea curgea din ştiubee alunecând la vale
Ca şerpii şi
Picior de om n-ar fi putut
Să intre în întunecoasa,înmiresmata şi răcoroasa stihărie
El a defrişat noianele de întuneric şi de sfoiag ale
Pădurilor în Poienele
Ivite semănând meiul catifelat, şi ovăzul cel gingaş foşnitor şi
Meiul ca peticele de cleştar ale cerului Tău
Şi aşezând în arbori alte ştiubee ca
Albinele să-şi întemeieze gospodăriile şi familiile lor. Ei
Au domesticit fiarele
Pădurilor
Făcându-le blânde şi folositoare
Au pus oloi din sufletul lor în candela văilor cu iarbă fragedă
Plină de rouă
Ca să lumineze lanurile de orz
Şi livezile de cireşi ori de nuci pruni de pruni înfloriți. Ai
Împodobit coastele cu candele înalte ale viţelor de vie care
Luminau în toamne până departe

N-au fost leneşi
Ba unii au muncit în viaţa lor
Pe rupte
Făcând arhitectura ordinii să stea în picioare
Ca o dulce schelărie de aur
Iar de faptele de vitejie asemenea unor Munți de Gutui Coapte Fără seamăn pe
Care le-au înălţat
Ca pe nişte Stâlpi de Argint în faţa
Urgiilor nici nu avem cuvinte
Cu care am putea să descriem jertfele lor nenumărate
De aceea, o, Doamne Dumnezeule, Nesfârşit Arbore Înflorit în Univers stând în
Genunchi în Faţa Ta mă rog Ţie, Doamne, cu ardoare şi cu Smerenie, cu durere şi cu bucurie
Când judeci neamul meu
O, Doamne, şi cât de sever l-ai judecat dându-i hoardele
Ticăloase al acestei lumi
Să treacă peste el ca Norii de Lăcuste, ca Apele Galbene ca Stolurile de corbi
Ca turmele de porci mistreți râmând cu râtul în lutul reavăn
Mirosind a fân şi a grâu copt
Ca Turmele de Viermi ce rod totul în calea lor
Doamne, gem şi jelesc
Plâng, mă zvârcolesc şi implor
Om fi noi neam ticălos plin de boli ale sufletului şi ale codului Genetic
Fricoşi şi laşi
Hoți şi pizmaşi
Dar nu uita şi nu lăsa la o parte însuşirile bune pe care le-au Avut Strămoşii
Noştri

Şi le avem şi noi
Faptele bune pe care le-au săvârşit apărând
Creştinătatea
Altarele şi Rugile apusului
De aceea iar vin Ta tine, Tată Bun Tată de Miere să Te implor
Scapă-ne de acea boală criminală
Pe care o avem ca gălbeaza
Intrată în sânge
Ca sămânța intrată în codul nostru genetic
Numită Axiofagia
Cea care ne-a făcut ca să ne devorăm şi să ne asasinăm
Geniile
Făcând din noi
Un popor de criminali şi de sinucigaşi
Din punctul acesta de vedere fiind
Chiar
Cel mai ticălos popor din lume !
O, Doamne, gura mea a spuzit de arsura cuvintelor amare
De otravă atât de adânc dureroasă
Care mi-a pătruns sufletul
De am avea numai o boală
Cea pe care am numit-o Axiofagia
O, Doamne, ce blestem a căzut pe capul nostru
Căci boala aceasta mârşavă în fiinţa noastră s-a cununat cu alte Boli
La fel de adânci de
Pustiitoare
Cum este boala pe care în cărţile noastre o numim Politicianism
Boală şi nebunie ce-i face pe toți parveniții
Pe toate nulitățile pe
Toate julfele şi jigodiile

Pe toți ticăloşii pe
Toți fariseii pe toate nulitățile
Să dorească să ajungă la Ciolanul Puterii cel uns cu toate
Mirodeniile şi gusturile şi vopselurile
Pe dinafară
Putred şi scârnav înlăuntrul lui duhnind a hoit de şobolan
Şi toți ca nişte viermi
Roşii, fojgăind
Dau din coate şi din cozile lor de vulpi râioasă să-şi facă loc
Călcându-se unul pe altul în
Picioare
Săpând fiecare groapa semenului său şi a vecinului şi a fratelui Său
Ca să cadă la urmă în ea
Trăgându-i pe toți după el ! Bezmeticul, trădătorul de neam !
O, Doamne, Frunză de Arțar Tremurând în nemărginirea Albastră
Eucalipt Luminos şi Înmiresmat
Înflorind în deşert
Vai de acel popor
Vai de acele neamuri bolnave de boala aceasta
Le pute sufletul otrăvit până departe
Le cade carnea de pe oase
Plină de viermi albastră
Hoituri descărnate
Le putrezesc în inimile lor
Ca excrementele în văi negre
Orbiți de setea de putere cei bolnavi de otrava aceasta
Se muşcă unii pe alții ca nişte şobolani
Turbați. Ca nişte lei canceroşi.
Ei nu au nici milă
Nici Dumnezeu

Ei se pun pe ei mai presus de orice
O, Doamne, Gură de Plai Gnozică
Val al Logosului mângâietor
Dacă nu greşesc noi
Românii
Suntem poporul cel mai atins şi cel mai stricat de boala
Aceasta ! de cancerul acesta !
Dihonia politicianistă a intrat în noi
Cum a intrat turbarea în javre
Imaginația şi lipsa de scrupule a celor
Loviți de damblaua aceasta
E atât de mare că
Te minunezi !
Victimele acestei mari patologii ca o câmpie acoperită
De excremente gem în nesfârşirea
Albastră a timpului ! O, Doamne boala aceasta atinge si Sufletele
Alese
Mințile adânci
Ale neamului
Geniile
Iar mai la urmă însăşi acest neam mare
Cuprins de putreziciune
Devine şi mai ros
În adâncul său de cancer. Astfel
Că neamul acesta al nostru se va strica şi mai rău. Cancerul va pătrunde şi mai în adânc cu
Cât vom urca prin istorie
În sus
Alcătuirea noastră devenind în curând putredă
Sortită pierii

O, Doamne, Stâlp Infinit de Materie Roşie în Univers şi în Timp
Aceasta e spaima mea cea mare
Ca o Casă Întunecată bântuită de stafii hidoase în
Care sufletul meu
Se
Zbate
Ca inima înăbuşită de o durere fără margini
Doamne, gem şi Te implor
Poporul meu s-ar putea să dispară de pe faţa pământului
Dacă vom rămâne aşa cum suntem şi nu ne vom
Trezi din marasmul în care
Ne-am învăţat să ne scăldăm ! Dacă nu
Vom spune o dată : oameni buni
Suntem un popor stricat
Până în măduva
Oaselor
Nu mai
Putem trăi aşa trebuie o dată şi o dată să ne dezinfectăm
Cangrena care s-a întins în
Fiinţa noastră ! Este ceasul când trebuie să extirpă infecţia din Noi !
Trebuie o dată şi o dată să punem boii înaintea carului adică
Adevărul înaintea minciunii
Valoarea înaintea mediocrităţii
Geniul înaintea nimicului
Cinstea înaintea necinstei
Blândeţea înaintea ticăloşiei !
Doamne, mă închin cu mâinile amândouă
Cu buzele arse de văpaia de
Dragoste faţă de neamul meu Doamne Dumnezeule Potir Plin cu Milă

Doamne Tată Ceresc Munte Încărcat de Lumină Fragedă
Vindecă neamul meu de
Boala aceasta îngrozitoare care ESTE
Politicianismul şi care nu
Este altceva decât saliva diavolului
Şi urina lui
Turnată în sângele nostru
Vindecă-ne Doamne de cancerul acesta care ne va pune jos !
Condamnându-ne la piere în
Istorie
Suflă peste mălura din sufletele noastre
Să piară în pustiu sămânța acestei otrăvi
Dezinfectează Doamne Rana din Ființa noastră de rădăcinile acestei
Boli
Şi fă
Să rămână neamul cel mai curat şi cel mai cinstit din
Lume
Pentru că numai atunci vom fi
Un neam puternic
Tare ca Stâlpul de Piatră înfipt
Pe colină
Numai atunci nu vom pieri niciodată,
Amin !

RUGĂCINEA A ZECEA

A IERTĂRII BOALELOR SUFLETULUI ACESTUI NEAM

O, Doamne, Frumos Eşti, Doamne Dumnezeule ca Floarea de Cireş
Căci o Corolo de Înțelepciune
Aplecată ca un acoperiş
Eşti deasupra Speciei Umane
Dăruindu-i umbra
Dulce şi înmiresmată a Inimii Tale
Care este un cântec de privighetoare
Picurând în inimile noastre
Stropi de aur
Orbitor
O, Doamne Dumnezeule dacă am reuşi să Te vedem cu ochii
Minții în toată splendoarea
Frumuseții
Tale
Am orbi carnea şi oasele noastre s-ar topi
Aşa cum se topeşte
Bobul de gheață
Dacă l-ai arunca brusc în Oceanul de Plasmă al Soarelui !
O, Doamne Aripă de Lumină Munte de Elixir
Varsă lacrima Ta de milă cât un Ocean

Peste sufletul meu
Peste trupul şi mădularele mele şi
Spală-mă de păcate curăță ungherele sufletului meu de Tăciunele
Negru al viciului de cerneala otrăvită
A ispitei
Pentru a veni în fața Ta Doamne de o mie de ori nai curat
Pentru a mă auzi
Pentru a Te pătrunde de credința mea iar carnea şi
Sufletul meu curate ca lacrima să
Te poată primi în substanța lor
Mai adânc să
Se pătrundă de dulceața Duhului Tău până în străfundul lor !
O, Doamne, Potir de Ambră Piramidă de Mireasmă
Atunci mi-aş relua Nesfârşita Rugăciune către Inima Ta
Care Este Oceanul de Dragoste care se milostiveşte
De noi
Şi i-aşi spune Domnului cu sufletul aprins şi ars pe
Dinăuntru cum e cuptorul de cărămidă
De dragostea ce o port Domnului şi de
Căința că încă nu
Sunt curat ca lacrima
Pe dinăuntru
Meu dar
Eu tot mă voi ruga Domnului
Doamne Ochi al Materiei care se străbate pe Sine nu uita
Doamne de boalele numite Axiofagia şi Politicianismul, Egoplsmul, Inteligența negativă şi Atomita de care
ESTE
Bolnav Sufletul neamului nostru
Cancere ale
Temeliei poporului român

Iar vin şi stau în genunchi în Fața Ta şi iar mă rog
Cu ardoare
Vindecă Doamne neamul românilor
De bolile acestea
Curăța-l Doamne pe dinăuntru cum se curăță de mocirlă
Ciutura
Cum se curăță de rădăcini, de otravă şi de zgură de mătasea broaştei un Izvor,
O, Doamne, iar Tu să-ți reverşi bunătatea şi
Mila Ta asupra noastră
Şi din țiganii Europei
Şi din amărâții acestei lumi
Fă, Doamne, un popor avut un popor harnic cinstit şi civilizat
Care se va închina Ție cu umilință
Şi fervoare cu Dragoste şi Tărie şi
Care va fi cu Tine până la sfârşitul Lumii căci cine e cu Tine Doamne nu piere
El se înalță pe treaptele Lumii şi
În ochii Tăi
O, Doamne Dumnezeule, cel care EŞTI nesfârşire luminoasă şi Înmiresmată eu robul Tău
Care Te simt aproape
Stând cu privirea-căldură dumnezeiască asupra mea nu încetez Să-ți
Ridic Imne şi să măr rog Ție ! Mântuitorule Înmiresmat şi Luminat !
Doamne, dar neamul acesta mai are şi alte boli. Rădăcini şi
Vine putrede care se
Pierd
În adâncul humusului Ființei lui
Rădăcini stricate
Duhnind a miros negru de diavol

O, Doamne, păcătoasă este lăudăroşenia care ne face să ne
Grozăvim şi să ne
Credem
Cât muntele
Când noi, sărmanii, dacă suntem cât grăuntele de muştar
Că, Doamne, e gura de noi cum
Sunt puricii de câine
Când e vorba să dăm din gură nu ne întrece nimeni însă când
E vorba să trecem la fapte ni se
Înmoaie picioarele şi ne facem mici
Ca
Viermii. O, Doamne Dumnezeule Orizont de Aur Mare de Mângâiere
Scapă-ne, Doamne, de boala aceasta pe care
Am numit-o Egoplasmul sau Buricita pământului
Boală care ne face să credem că
Fiecare din noi
Este
Buricul pământului ! Şi să nici nu ne pese de Valorile Adevărate !
Să-i vezi pe proşti şi pe mediocrităţi cum cred că ei sunt
Cei care au făcut lumea
Că lor lise datorează un respect deosebit că
Ei sunt mari şi
Deştepţi
Că de aceea locul lor este neapărat în frunte, acolo sus !
O, Doamne Dumnezeule, întinsă ca ciuma este la noi la
Români
Boala aceasta pe care am numit-o Egoplasmul
Ce-i face pe netrebnici şi pe lichele ori
Pe cei care nu ştiu nici să scrie
Pe lumea asta

Să se creadă mari, să se creadă buricul pământului
Crezându-se inteligenți şi tari
Cât muntele ei care nu sunt decât muşuroaie de furnici
Egoplasmul, boala lui eu şi numai eu să mă îmbogățesc
Eu şi numai eu să fiu la putere
Eu şi numai eu să fiu mare şi fericit
De aceea oamenii bolnavi de buricita pământului
Nu pot să-i înghită pe oamenii cu adevărat mari
Nu pot să înghită valorile
Pe cei care lasă ceva într-adevăr în urma lor
Geniile
Nici nu se văd, Doamne, din cauza lor
Având
Bunul simț să nu dea din coate
Să nu zvârle cu
Otravă în stânga şi în dreapta cum fa cei ce doresc puterea
Şi chiar nici nu se
Mai văd în societate
Pe ei chiar nu-i mai
Bagă nimeni
În seamă
Deşi de cele mai multe ori ei sunt mâncați şi răpuşi de
Semenii lor
O, Doamne Dumnezeule Văzduh Înmiresmat Neasemuit de Dulce şi
Palmă Întinsă înspre noi să
Ne mângâie
Căci
Ce e lumina decât Mâna Întinsă a Domnului nostru să ne Mângâie şi să ne ocrotească
Scapă-ne Doamne Dumnezeule
De bolile pe care

Le-am numit mai sus şi de care Te-am rugat să ne scapi
Cele pe care
Le-am numit
Axiogagire şi Politicianism şi Egoplasm şi Atomită patologii
Perfide
Care ne-au făcut foarte mult rău
Care ne-au subțiat
Sângele ! Ne-au otrăvit şi ne-au strâmbat firea
Şi ne-au înmuiat piatra osului de neam şi au făcut ca în carnea
Ființei noastre sucurile otrăvitoare
Să sape şi
Să lucreze pe dinăuntru !
O, Doamne Dumnezeule Mărire Ție
Dacă ne vei scăpa
De aceste boli care sunt în Ființa noastră mai adânci
Ca fundul Oceanului
Şi mari ca Muntele Înverzit
Mai scapă-ne
Doamne
Atunci şi de celelalte boli ale sufletului acestui neam
Care
Sunt mai mici
Dar care lucrând toate împreună sunt cu atât
Mai primejdioase ! Mai
Devastatoare !
O, Doamne, Dumnezeule, cât de adâncă este lucrarea lor în
Temelia neamului meu în văzduhul Sufletului
Nostru
De neam
Glorie Ție Mântuitorule şi Dumitale Tată Bun Apă Luminoasă
Care străbați toate făpturile

Apeiron Sacru
Arzând în toate lucrurile şi în toate făpturile !
Ţinând Lumea în Palma Ta ca pe un porumbel !
O, Doamne Dumnezeule
Scapă-ne, Doamne, şi de celelalte boli
Scapă-ne Miez de Foc Gânditor
Munte de Miere Enisică
De invidie !
Căci oamenii acestui neam tare mai suntem invidioşi
Ia cu mâna de pe fundul sufletului nostru sâmburele şi mâlul răutăţii
Şi laşitatea şi viclenia !
Ia, Doamne fructele stricate din Pomul caracterului nostru
Ia-ne petele negre
De pe Câmpia Sufletului nostru,
O, Doamne, suntem bolnavi de „nuelită”
Boală gingaşă ca otrava dulce care te taie
Şi care cu cât
Este mai dulce şi mai frumoasă cu atât te omoară mai
Repede !
Boală care ne-a făcut să ne îndoim ca
Nuiau
În calea vânturilor care au suflat înspre noi ! În calea
Primejdiilor ce au venit asupra noastră
Care ne-a ajutat să supravieţuim
Să trecem prin istorie
Din primejdie în primejdie
Cum trece câine prin apă şi se îneacă asemenea ţiganului
La mal
O, Doamne, Mireasmă Înflorită
Ne-a ajutat să supravieţuim, dar, vai, ne-a
Învăţat să fim

Şi laşi
Şi slabi
Să credem că dacă ne purtăm bine cu vrăjmaşul
Gata suntem salvaţi o dată pentru
Întotdeauna
Şi astăzi aşa
Mâine aşa
Am ajuns să ne purtăm cu vrăjmaşii noştri mai bine şi mai
Frumos decât cu ai noştri
Pe care-i pizmuim
Îi săpăm şi îi duşmănim mai aman decât pe nişte ticăloşi
Geniile
Care nu sunt altceva decât fructele gnozice pe care Tu ni
Le-ai dăruit
Din toată Inima
Le-am invidiat, le-am marginalizat, le-am asasinat şi le-am
Torturat
Cu un sadism neîntrecut şi
Subtil, cu o imaginaţie extraordinară !
Dar pe ticăloşii
Care au venit să ne distrugă i-ai băgat în casă
I-ai omenit i-ai ospeţit şi
Ne-am înclinat spinarea înaintea lor ! Ne-am vândut lor
Ca nişte zdrenţe !
O, Doamne, ce fel de mod de A Fi al unui popor este şi
Acesta, Doamne, Turn Luminat de Chihlimbar ! ?
Ce fel de judecată este acolo în străfundul nostru
Aceasta care ne face să ne mâncăm şi să ne
Torturăm Geniile şi valorile
Ori în cel mai bun caz
Să nu le

Băgăm în seamă iar pe ticăloşii care vin să ne şteargă de pe faţa Pământului
Îi primim ca pe salvatorii şi binefăcătorii noştri ! O,
Doamne în Bunătatea Logosului Tău cum de ai permis lucrul Acesta ?
Cum de nu i-ai luat de urechi
Să-i fi înălţat cu
Fulgerul până în slăvile cerului şi să fi dat cu ei de
Pământ
Să-i fi pedepsit pe cei invidioşi pe
Ahiofagi şi pe cei însetaţi de putere pe cei leneşi şi pe cei care Îşi urmăresc numai scopurile lor şi pentru care Ţara nici nu Există, pe jigodii şi pe lichele
Să le fi tras o urechează straşnică
O, Doamne Dumnezeule Bici de Fulger, şi să-i fi ajutat pe cei Buni pe cei
Miloşi pe
Cei darnici
Pe cei credincioşi
Pe cei care-şi dau şi cămaşa de ei ca să facă bine semenilor lor
Pe cei care se jertfesc pentru binele semenilor şi
Al neamului lor
Să-i fi certat numai pe cei care au greşit ca să se îndrepte
Nu trebuia să laşi lucrarea Răului să se întindă
În sângele şi în măduva
Neamului
O, Doamne Dumnezeule, Ocean Enisic. Pistil al Esenţei Materiei. Mireasmă Nesfârşit de
Dulce vin în genunchi
La picioarele Tale şi Te rog cu inima uscată
De setea de Tine de

Setea de Mila Ta, ai, Doamne milă, Fie-Ți Doamne Dumnezeule Milă
De acest neam. Iartă-mă pe mine nevolnicul
Frunză de păr care tremur la
Adierea respirației Tale
Iartă-mă Doamne Corolă de Minuni şi de Miresme că am Îndrăznit să ridic
Glasul meu către Tine şi să
Înalț rugi de iertare pentru neamul meu !
De am greşit cu ceva Tu
Să mă ierți şi
Mă povățuieşte ca altădată să nu mai cad în greşeală
Păzeşte-l de Ispite pe neamul meu cel păcătos şi sinucigaş
Iartă-i lui greşelile
Si câte or fi
Căci bietul de mine cum aş putea să le ştiu şi să le măsor
Eu ştiu numai că el există căci altfel
Nu ne-ai fi pedepsit atât !
Cu ardoare mă rog, Doamne, Privighetoare de Aur, Muzică Plină
De Înțelepciune cum este Râul de
Apă cum este
Cerul de văzduh
Iar şi iar mă rog Ție, Doamne, iartă neamul meu de toate
Păcatele lui şi de toate greşelile
Îndreaptă-l pe calea cea
Bună !
Spală-i rănile şi ungherele din Ființa lui în care s-a Încuibat Păcatul
Seacă-i izvoarele în care dorm viciile şi germenii
Răului !
Dăruieşte-l cu Mari Idealuri căci la lumina lor se coc spiritele

Alese
Spală-l pe dinăuntru cum speli cămaşa
Ce se albeşte ca zăpada şi
Fă din el, Doamne
Neamul Tău Ales Pentru vecie
Neamul Tău cel mai drag între toate neamurile ! Neamul
Cel mai curat care Te va sluji
Pe Tine cu credință şi cu folos
În vecii vecilor
Amin !

ELEGIA A UNSPREZECEA

A MARILOR SPIRITE ALE NEAMULUI

Glorie Ție, Doamne Dumnezeule. Vârful de Con
Al materiei care e
Carnea Ta Însuflețită
Și Slavă Fiului Tău
Domnului Nostru
Sămânța Ta aruncată să încolțească în omenire. Rădăcina Ta Din care
Ai sorbit amara licoare omenească !

Flacăra cu care ai vrut să iluminezi Istoria umană
Slavă Ție, Doamne Dumnezeule, Fiului Tău Pâinea de Suflet
Și Sfântului Duh
Slavă Fecioarei Inimii Dulcele Strop de Rouă cea care a suferit ostenindu-se să-l aducă
Pe El, Prințul Suferinței de Elixir, pe pământ
Slavă Mâinilor ei care l-au legănat ! Slavă
Buzelor
Ei care l-au sărutat ! Slavă ochilor
Ei care l-au privit. Care

Au i-au răspuns cu dragoste privirilor Lui !
Slavă şi îngerilor şi
Sfinţilor !
Binecuvântaţi să fie Apostolii care L-au însoţit şi L-au
Slujit
Atât cât au putut şi ei cu omeneştilor lor puteri
Ei, Doamne, care sunt nişte mari
Fericiţi numai pentru că au
Stat în preajma Lui !
Pentru
Că i.-au privit chipul şi i-au auzit glasul umplându-se de Lumina care izvora din El ! De Elixirul Domnului !
O, Doamne, în genunchi stau înaintea Ta
Şi mă rog
Astfel
Pregătindu-mă pentru Rugăciunea pe care voi o face pentru
Marile Spirite ale
Acestui neam
Doamne Dumnezeule încă o dată mă rog Ţie mireasmă Enisică.
Fără margini să fie Gloria Ta
Încă o dată cuvântul meu neputincios
Se înalţă pentru a Te Slăvi pe Tine şi a Te ruga să-ţi
Întorci ochii către neamul nostru
Al daco-românilor !
Neam fără noroc pe pământul Tău atât de stropit de sânge, o, Doamne, firea cea păcătoasă a
Strămoşilor noştri
Bolnavă de cancerul pe care l-am numit Axiofagie
I-a făcut să-l omoare pe Regele
Lor cel Mare cu
Care Domnul este posibil să fi avut gânduri mari. Căzut
În ţărână sub sabia unei Căpetenii

De-a sa însetată de sânge şi de putere
Şi împinsă de la spate de diavol
Mâna care a împlântat şi a răsucit atunci în
Trupul Marelui Rege Burebista
A semnat condamnarea Marii Tracii şi a marelui neam al Tracilor la pieire ! La
Fel trădat de
Unul din oamenii săi a murit şi regele Decebal
Doamne Dumnezeule Entelehie Infinită
Slavă şi glorie Marelui Rege al dacilor viteazului Decebal. În
Veci !
O, Doamne Dumnezeule
Deşi ei nu ştiau că Eşti în Istorie
Pentru meritele lor atâtea câte au fost pentru
Bunătatea lor
Pentru cei interesați: dragostea cu care au lucrat pentru Pământul pe care Tu l-ai
Dăruit
Pentru cinstea şi pentru curajul lor
Doamne Dumnezeule apleacă-Ți privirea asupra lor
Ia-le,Doamne, Mireasmă Enisică, sufletele în palme, dă-le, Doamne
Pacea pe care n-au avut-o în viață
Şi lumină din
Oceanul de Lumină care Eşti
O, Doamne, Potir Încărcat cu Mir, Sâmbure Orbitor
La fel apleacă-Te cu Marea Ta Dragoste
Asupra marilor spirite
Ale acestui Neam
Românesc pe numele lor Basarab Întâi, Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul, Radu de la Afumați
Constantin Brâncoveanu

Tudor Vlasimirescu
Nicolae Bălcescu, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, mareşalul Ion Antonescu toți căzuți
La datorie
Sub sabia cumplită
A invidiei ! A micimii semenilor lor, a trădării, O,
Doamne, fără ei Istoria noastră ar arăta mai săracă decât un
Prind uscat
Fără ei am fi un popor şi mai neînsemnat ! Fără
Ei poate am
Fi pierit demult !
Ei şi-au dăruit, Doamne Dumnezeule
Viața neamului lor ! Şi poporul pentru care au trudit s-a
Purtat cu ei mai rău decât cu
Hoții care ar
Fi venit să-l jefuiască ! O, Doamne, slavă Ție, cum a fost, Doamne
Posibil ca Bălcescu şi Eminescu
Două dintre cele mai mari spirite ale neamului acesta să aibă
Exact soarta Fiului Tău
A Domnului Nostru Iisus Christos
Ce neam de păcătoşi şi de câini suntem, Doamne, că
În sânul nostru numai
Hoții şi
Jigodiile prosperă iar oamenii cinstiți şi curați
Nu pot să fie decât
Nişte nefericiți ?
Ce blestem
Ducem în sângele şi în codul nostru genetic, o, Doamne,
Că nu putem să fim decât nişte pizmaşi
Şulfe şi jigodii
Care-şi asasinează cu o viclenie fără seamăn

Valorile
De unde vine, Doamne, blestemul acesta ?
Cât este el, Doamne de
Adânc şi de mare ?
Scăpa-vom noi, oare, de el vreodată Munte de Bunătate, Ocean de Elixir,
Câmpie de horbotă toată, Văzduh Enisic ?
Ce se va alege, Doamne, Glorie Ţie
Slavă fără margini Fiului Tău care-a plătit pe Cruce cu
Sângele Lui
Apleacă-ţi, Doamne, Pleoapele de Miere
Asupra sufletelor
Sărmane
Ca nişte Sâmburi de Lumină
Ale robilor Tăi numiţi Radu de la Afumaţi, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Tudor
Vladimirescu
Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Ciprian
Porumbescu
Nicolae Iorga, mareşalul Ion Antonescu mari spirite ale Neamului asasinaţi
De semeni din neamul lor !
Doamne Nemărginire Gnozică, Mireasmă Enisică, ia-le lor
Sufletele în palmele Tale de Lumină
Mângâie-le cu Milă şi Dragoste
Suflă har peste ele
Umple-le de pace şi de fericire nemărginită
Oh, dă-le locul
Şi bucuria
Cuvenită în cer ! Fii cu sufletele lor de o mie de ori mai
Darnic, Doamne Dumnezeule, nu voi osteni
Să mă rog

Toată viața pentru sufletele lor
Şi ale
Celorlalți chinuiți şi nefericiți ce-au murit trudind la
Mărirea patriei lor
Semenii fiind
Nemeritat de ticăloşi cu ei, Slavă Ție Doamne, Glorie Fiului
Şi Sfântului Duh
O, Doamne învață neamul acesta să-şi prețuiască Valorile
Să le ajute să se realizeze
Căci cel care va fi câştigat va fi întâi la toate El, neamul
Daco-românilor
El cel mai urgisit de pe pământ şi călcatul în picioare de
Toți 1
El furatul şi jefuitul de toți !
Doamne Dumnezeule
Auzi-l cum prin mine se roagă Ție ! Cum cu mine cade
În genunchi în fața Ta
Cerându-şi iertare
Iartă-l Doamne, mărire Ție, Doamne Dumnezeule, fii
Nemărginit
În bunătatea Ta cu el !
Ajută-l, Doamne să treacă hopul acesta
Să mai treacă şi de necazul acesta să mai învingă încă o dată în
Timp
Scoate-l din
Cursa pe care i-a întins-o diavolul
Şi de a greşit ca un tâlhar şi
Ca un ticălos de rând cu
Marile lui spirite
Acum că s-a acoperit de cenuşă stând în genunchi în fața Ta
Acum că şi-a recunoscut Vina
Şi şi-a cerut iertare

Dăruieşte-l, Doamne, Mireasmă Enisică, Văzduh de Elixir
Dăruieşte-l Doamne însutit şi
Înmiit cu genii fără seamăn !
Care să-l ridice din ţărână şi să facă din el
Unul din Marile
Neamuri al Lumii, Doamne
Poate cum ai menit Tu la Început neamului Tracilor
Cel pe care l-ai făcut
În vremea de demult să fie unul din marile neamuri ale Lumii
Alături de cel al Inzlor
Şi al chinezilor ! O,
Doamne Dumnezeule, Preabunule şi Luminatule, Ocean Gnozic Înmiresmat.

Gură de Aur, Munte de Rai
Glorie şi Slavă Nemărginită Ţie,
Încă o dată mă rog, Doamne Dumnezeule,
Pentru sufletele robilor Tăi pe care i-am pomenit cu pioşenie în Ruga mea, care trebuie să fie nesfârşită !
Preabunule Doamne, ia-le sufletele
În palmele tale de
Lumină şi de Mireasmă
Şi suflă har şi bucurie peste ele şi în locul lor
Dăruieşte-ne însutit şi
Înmiit
Alte Genii, Doamne Mireasmă Înrourată,
Mai viguroase
Mai dăruite
Care să scoată neamul românesc de pe fundul Văii plină de Suferinţă
Care să ne salveze
O dată pentru totdeauna ! Şi

Să facă din noi unul din Marile neamuri ale Lumii
Dea pururi şi în vecii vecilor,
Amin !

RUGĂCIUNEA A DOUĂSPREZECE

A PEDEPSEI COMUNISMULUI

Mărire Ţie Turn Enisic de Miere
Limbă şi Mireasmă de Agrişe. Plai de Mure. Sân
La care sug Laptele mai Dulce decât Trilurile Privighetorii
Civilizaţiile din Univers !
Şi Slavă Înaltă Fiului Tău ce pentru păcatele
Neamului omenesc şi-a
Dat
Viaţa şi Sângele pe Cruce ! O, Doamne Dumnezeule, de aş
Avea eu harul
Meşteşugit
De aş avea eu Focul
Cântării care să-mi ardă ficaţii şi măduva Sinelui
Pe dinăuntru ca să pot
Să-ţi închin
Imni oribitori
Şi rugăciuni neasemuite în slavă şi în frumuseţe, Glorie
Fără
Margini
Ţie
Celui care ai născut

Din nimic materia
Şi ai pus cu suflarea Ta înmiresmată Cărămizile cele
Nevăzute
Ale Firii,o, Doamne,
Eu
Robul Tău cel care sunt o frunză în bătaia adierii Tale
Cel car nu sunt decât un fir
De iarbă tremurând
Pe colină în
Bătaia alizeului, o, Doamne
Dumnezeule, Slăvită fie Mângâierea Ta care
Semănă cu muzica
Astrelor !
Doamne, cu smerenie vin la Tine
Inima mea cade în genunchi în Fața Ta şi Te întreabă, oare nu pentru păcatele
Ce
Le-am săvârşit ca neam în istorie şi
Pentru bolile adâncului sufletului nostru
Ce numai la rău ne-au îndemnat
Am fost noi pedepsiți
Trimițând asupra
Noastră
Utopia roşie Capcana ca o groapă adâncă şi otrăvită poleită pe
Margini cu aur mincinos ?
O, Doamne,
Şi neamul meu a căzut
În groapa cea adâncă a Capcanei numită Comunism în
Valea Plângerii
Pardosită cu Sângele şi Cadavrele semenilor noştri !
Oare, o, Doamne, Pom Enisic Înflorit
Oare lucrul acesta

N-a fost
Pedeapsa pe care Tu ne-ai dat-o pentru ticăloşia
Colectivă
Făptuită de noi
De-a lungul Istoriei ?
Pentru nemernicia fără margini de a ne fi ucis geniile
De a le fi umilit
Şi torturat ? O, Doamne Dumnezeule Rădăcină a Entelehiei Universului
Pentru ticăloşia noastră
Meritam
Demult să fi pierit de pe faţa pământului
Numai Tu
În nemărginita Ta Bunătate ne-ai mai răbdat în ţărâna
Lumească
Ne-ai mai dat un termen
Poate, poate
Acest Popor ticălos al Lui Burebista şi Decebal se va îndrepta
Doar, doar
Va învăţa şi el o
Dată
Din nenorocirile pe care i le-ai dat să le ispăşească
Doar, doar i-o veni o dată mintea la cap
Şi
Se va schimba la faţă
Şi din Poporul Ticălos şi Pierdut care doarme şi se veseleşte
Pe buza prăpastiei se va
Face
Un neam cinstit
Şi drept
Curat ca paharul de cleştar pe pământul acesta
O, Doamne Dumnezeule Cupolă Orbitoare de Înţelepciune şi

Bunătate, gem şi plâng la picioarele Tale ars pe dinlăuntru de Focul Rugăciunii !
Iar Tu
Văzând că în loc să învețe ceva din suferința care îi
Sfâşia carnea de pe oase
El mai tare se ticăloşea
El mai tare îşi pleca grumazul în fața Ciumei roşii
Că în sufletul lui laşitatea se
Adâncea
Ca o vale a morții
Că în loc să se întoarcă blând şi smerit cu fața către Tine
El încerca să trăiască mai mult din furt, din înşelătorie
Şi din minciună
O, Doamne Slăvit să fie numele Tău şi al Fiului Tău !
Iartă-mă pe mine robul Tău
Dacă greşesc
Căci eu nu am fost dintre aceia care am tăcut !
Şi dacă eu greşesc acum cu ceva
Căci nu îmi judec neamul acum ci doar în fața Ta
Meditäm
Şi venim la cuvenita mărturisire şi
Judecată
Doamne, Limbă de Miere Gnozică, Logos ca un Acoperiş de Aur
Căci în fața ta trebuie să venim neapărat
Şi să ne mărturisim
Dacă dorim să ne spălăm de păcatele care s-au
Prins de noi
Ca ghimpii de oaie
Slavă şi Mărire Ție, Doamne Dumnezeule, ascultă ruga robului Tău
Şi iartă neamul meu şi al

Strămoşilor noştri de păcate şi curăță-l pe dinăuntru şi fă-l
Curat cum este vioara !
O, Doamne Sfinte Munte Sacru ajută-ne, Doamne, pe noi
Să ne pocăim şi sfințim
Pentru a deveni un neam bun şi ales în rândul popoarelor alese
Ale Domnului !
O, Doamne, iertată-mi fie întrebarea şi ruga ! Şi chinul şi zbaterea ! Oare
Dându-ne
Această pedeapsă pe cap
Comunismul
Nu ne-ai dat Tu ultima lecție ?
Nu ne-aui supus Tu
Istm Enisic, Limbă mai Dulce decât Mierea de Salcâm
La o ultimă încercare la
Ultimul test
La care demult Te gândeai, o, Doamne, şi în Nemărginita Ta
Bunătate
Acum ai sperat că în sfârşit neamului
Acesta îi va veni mintea la cap
Proverbiala
Minte de pe urmă a românului
Şi iată, o, Doamne, Floare de Lotus a Logosului Ceresc că
Am scăpat şi de Fiara
Hidoasă
A Comunismului
Am mai trecut în istorie şi de hopul care era cât pe-aici să
Ne facă să pierim ! Slavă Ție Doamne Floare de Lotus !

Vai, Doamne Dumnezeule, Iisiuse Christoase
Alizeu de Suflet Necuprins de
Nici o

Mărginire
Iată că am trecut şi prin primejdia aceasta mare cât roata
Carului şi
Iar nu am pierit !
Însă nici minte nu ne-am învăţat !
Că cel mai teribil blestem care i se putea da unui popor
Este acela de a se târî pe lume ca şarpele ! De a se
Scufunda în propria lui mocirlă ! Iată
Vedem îndureraţi, Doamne
Cum suntem incapabili să învăţăm ceva din istorie !
Vai, suntem
Incapabili să ne schimbăm ! Vai nouă, Doamne
Suntem incapabili să ne trezim la realitate
Suntem neputincioşi ca acei infirmi
Care nu reuşesc nici să se
Târască !
Suntem infirmi, Doamne, Urlu şi Plâng
Suntem neputincioşi să ne vedem şi să ne recunoaştem
Putreziciunea din fiinţă
Cancerele care izvorăsc în carnea noastră
Defectele şi bolile care
Ne macină pe dinăuntru. Doamne, atât de orgolioşi, atât de
Orbi suntem
Încât
N-am avut răbdare să ne oprim o clipă în faţa propriei
Noastre conştiinţe. În faşa cerului !
Să ne reculegem
Şi să ne
Cercetăm Fiinţa pe dinăuntru pentru a ne vedea păcatele şi a
Le mărturisi Domnului,
O, Doamne, Pahar
Plin de Elixir ca un Munte, neamul acesta nu s-a spovedit

Aşa cum ar fi trebuit s-o facă
Aşa cum l-au învăţat Părinţii lui
O, Doamne, nici n-am aşteptat să putrezească martirii în Pământ
Şi ne-am şi aruncat ca nişte Fiare
Hămesiţi asupra Ciolanului Hidos al
Puterii !
Iar acum, Doamne, ne plângem că ne merge rău ! Ne
Văităm iar că
Odioasa Putere şi-a bătut joc de noi !
Că suntem iar paria Europei
Că Europa nici
Oase ca la câini nu vrea să ne arunce. O, Doamne Dumnezeule Corolă
A Bucuriei Universului. Cum
Să nu ne
Meargă, Doamne rău în istorie ?
Cum să nu ne
Meargă, Doamne, din rău în mai rău, când noi nu vrem să învăţăm
Nimic din greşelile noastre ?
Când noi nu vrem să ne milim
În faţa Ta şi să ne spovedim ?
Cum să nu pierim, Doamne, Auroră Gnozică de pe pământul Acesta
Al tuturor vicisitudinilor
Şi deşertăciunilor
Dacă noi nu vrem să ne salvăm ? Dacă noi stăruim ca turma cea
Neroadă în rău
Dacă Păcatul Colectiv al neamului acesta se tot îngroaşă
Şi creşte

Asemenea bulgărelui de zăpadă neagră rostogolit la vale. O,
Doamne Dumnezeule şi Doamne Iisus Christoase
Aşa de este
Voi miluiți-vă de noi ! Fie-vă milă, îndurați-vă de noi
Mireasmă Sufletească Vulcan Aprins de Logos Magmă Roşie de Bunătate
Miluişte-te Doamne de noi şi ne iartă încă o dată
De păcate şi ne mai învață încă o dată
De bine !
Şi ne mai deschide ochii mari încă o dată
Iar şi iar !
Şi nu ne lăsa pre noi să
Cădem in marea ispită
Ceartă-ne
Doamne Dumnezeule ! Strigă în urechile noastre cu Glas de Tunet
Deschide-ne ochii cu Foc Orbitor
Numai nu ne lăsa
Asemenea unui furnicar de viermi să colcăim în ticăloşia noastră
Mai departe !
În zeama albastră, dulce şi putredă
A păcatelor
Noastre ! În văzduhul dulceag şi stricat al duhorii păcatelor
Noastre !
Ia-ne, doamne de urechi, trânteşte-ne la pământ cu Fulgerul şi cu Tunetul !
Trezeşte-ne, Doamne Potir de Înțelepciune din somnolența
Şi din egoismul
Micimii noastre !
O, Doamne, Fie-Ți Milă de neamul lui Decebal

Şi al lui Mircea cel Bătrân şi al lui Ştefan cel Mare şi al sutelor
De mii de țărani tineri morți la Mărăşti, la Mărăşeşti şi la Oituz
Fie-Ți, Doamne, Milă de noi
Mai dă-ne, Doamne Sfinte răgaz
Să ne trezim
La realitate în istorie ! Mai îmboldeşte-ne, Doamne,
Şi mai luminează-ne mintea
Şi cărările adumbrite şi îngrețoşate ale sufletului
Şi
Salvează-ne în istorie !
Şi ajută-ne
Să devenim şi noi, o dată şi o dată, Neam Ales
În ochii şi în sufletul Domnului ! Nu ne
Lăsa să rămânem între neamurile nevolnice şi neroade
Ale pământului !
Facă-se voia Ta cât mai repede, Doamne Arbore Înflorit al Vieții, acum şi pururi în vecii vecilor,
Amin !

RUGĂCIUNEA A TREISPREZECEA

A CRIZEI MORALE

Mărire Ție și slavă Ție Iisus Christoase Văzduh de Ambră
Rădăcină a Logosului Divin
Înfiptă în sufletele
Noastre
Poiană de Elixir
O, Doamne, vin la Tine cu fruntea plecată până la pământ
Să mă rog și să mă închin Ție
Pentru neamul meu
Cel plin de
Păcate
Pentru semenii mei și pentru mine încărcați de păcate
Cum este câmpul plin de iarbă
Cum este părul sălbatic plin de frunzele tremurătoare
Care umplu văzduhul cu foșnetul lor plin de melancolie. Și
De mirosul lui sălbatic. O, Doamne Dumnezeule Logos ca un Ocean
Înflorit
O, Slavă Ție nemăsurată. Iată, Doamne, vin în Fața Ta
Să mă cercetezi
Căci vreau

Să mă rog Ție iar de greşesc cu Duhul Tău mă îndreaptă ! Iar De
Este bine
Ce fac
Tu
Sporeşte-mi puterile asemenea unui cuptor încins de cărămidă. În care se coace pâinea rumenă ce va umple
Lumea cu mirosul ei
Să pot să mă rog pentru neamul meu
Pentru rădăcina lui
Care
Vine din străfundul Timpului. O, Doamne Dumnezeule, Plai de Miere, Gură de Rai,
Acum mai bine ca niciodată
Neamul acesta a avut
Prilejul
Să se cunoască pe sine ! Acum după ce a scăpat din strânsoarea Morții
Cu care îl înlănțuise Dictatura comunistă
Încât abia mai putea să răsufle
Nici nu
Mai speram că vom scăpa de perioada istorică în care ne călcam în picioare ! În care ne era frică să nu fim pârâți la securitate de vecin ! Şi în care
Ne doborâm unii pe alții mai rău decât fiarele împingându-ne La
Cozi. O, Doamne, Slavă Ție
Nemărginită, Aurora Boreală
Zare Iluminată
Acum, când în sfârşit, scăpasem de
Cămaşa de forță

A Dictaturii Comuniste care ne strivise nemiloasă ca pe un Strat de
Viermi acum în sfârşit aveam prilejul să arătăm lumii cine Suntem ! Că
Suntem într-adevăr
Un mare Popor !
Acum
Trebuia să fim uniți ca frații !
Un popor
De frați !
Acum
Puteam să arătăm cât de inteligenți suntem ! Cât de buni cât
De generoşi !
Acum
Puteam să dăm ce aveam mai bun în noi !
Să punem la contribuție geniul
Pe care de atâtea veacuri credem că îl avem înăbuşi în noi !
Acum
Putem să arătăm lumii
Să ne arătăm nou
În primul rând ce răbdători ce buni putem să fim unii cu alții !
Noi puteam să ne întâlnim unul cu altul
Prin ceea ce aveam mai bun în noi !
Puteam
Să comunicăm dintr-o dată
Brusc
Ca o explozie orbitoare cu popoarele lumii ! Cu
Europa
Prin ceea ce aveam mai bun în noi !
Dar, vai,
Ce groaznic blestem, ce cutremurătoare nenorocire ce lovitură
Ne-am dat singuri

Împlântându-ne până în adânc jungherul în inimă !
Noi înşine
Împlântându-ne până în străfunduri cuțitul
Junghierul înroşit în sânge
În trupul nostru
În
Miezul roşu al Ființei noastre
Paralizându-ne !
Doamne în loc să fim buni noi am fost răi
În loc să gândim cu capetele noastre
Noi am
Gândit cu ale duşmanilor noştri ! Doamne Floare de Dafin Grea
De Mireasmă Enisică !
În loc
Să dăm tot ce avem mai bun în noi
Acum
În clipa astrală pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu noi am
Dat ce aveam mai urât
Mai rău
Mai murdar
Mai infect
Mai păcătos în Ființa noastră !
În loc să avem încredere în geniile noastre pe ele să le
Lăsăm să lucreze
Pe ele să le urmăm
Noi le-am dat la o parte
Le-am închis gura
Lisând în schimb jigodiile, demagogii, hoții, şulfele, lichelele
Setoşii de putere, megalomanii
Nemernicii
Şi

Tot ce avea țara aceasta mai ticălos, mai urât mirositor, mai Rău, mai stricat
Să se cocoa'e ca ciorile în Vârful Parului Puterii
În loc să dăm ce aveam mai bun
Noi am dat ce aveam mai rău
Și-n timpul acesta Tara se scufundă viața devine tot mai grea
Uzinele au ajuns nişte ruine
Hidoase ! La sate oamenii se omoară unii pe alții pentru
Un
Petic de pământ ! Mafia a înflorit ca pecinginea !
Bișnițarii țării
Îşi vând şi pe mă-sa şi pe tac-su numai să adune bani cu sacul
Cei care furau înainte sub Ceauşescu
Și-au adunat munți
De bani
Tot ăia fură acum mai abitir !De teama țiganilor, a hoților
Și
A crimelor
Nu mai poți să ieşi din casă !
Doamne, urlu de durere şi jelesc
Ce țară este, Doamne Dumnezeule aceasta ?
A cui este, Doamne ?
A crimei şi
A disperării
A sărăciei şi a
Mizeriei !
Doamne Dumnezeule Salvatorul Nostru
Criza morală
Bântuie ca un taifun culcând totul la pământ prăvălind
Copaci
Case acoperişuri cadavre sentimente speranțe, iubiri, credințe, Adolescenți, prezentul, viitorul țării

Sinucigaşi
Doamne, urlu şi gem
Şi jelesc şi mă rog
Ai, Doamne grijă de noi şi de sufletele noastre, iartă-i Doamne
Pe
Ticăloşi şi păcătoşi
Că nu ştiu ce fac
Doamne, ce ţară este asta, Doamne, căci nici nu mai seamănă
A ţară !
Parcă ar fi un abator de vite ! Parcă ar fi un maidan de gunoaie
Doamne, Stâlp de Îndurare Înalt
Nu-i ajuta Ziditorule
Mai mult pe duşmanii noştri decât pe noi, chiar dacă suntem
Cel
Mai păcătos popor de pe
Pământ !
Ascultă, Doamne, ruga îndurerată a robului Tău ! Ascultă cum
Bântuie criza morală pe afară ! Parcă ar fi un
Uragan
Care mugeşte frângând arborii smulgându-i din rădăcină
Zdrobind oamenii
Frângându-le şira spinării amestecându-le sângele şi creierii
Făcuţi zob ţărâna drumurilor cu gunoiul maidanelor cu
Gelatina sufletului !
Aibi, Doamne, milă, Crâng de Enisic, Poiană de Logos de noi !
Aibi milă de neamul acesta
Păcătos
Căci nu ştie ce este cu el cu toţii ne scăldăm în mocirla
Corupţiei şi a minciunii
În loc să muncim ne-am apucat să
Facem bişniţă ! Să jefuim şi să falimentă, ca să le vindem apoi
pe nimic, fabricile, uzinele, tot ce mai era în picioare !

Doamne, gem, urlu şi mă rog,
Salvează, Doamne, Turn de Veghe neamul dacilor de la pieire
Nici daci nu mai suntem în codul genetic
Un proces fără seamăn de ţiganizare se
Petrece sub ochii noştri
Metehnele Balcanilor ne-au intrat în sânge şi acum se umflă în Limfa noastră
Şii
Spiritul nostru ca lava în vulcan !
Ne merge rău, Doamne, suntem descurajaţi numai în Tine ne e Speranţa !
Numai Tu, Doamne, Istm de Miere, Zare de Dor, ne mai poţi Întoarce de la pierzanie
Slavă Ţie, Doamne Dumnezeule, Tată al Lumilor, şi Mărire Fiului Tău, scapă-ne, Doamne, din Vâltoarea
Aceasta
Scapă-ne Doamne din mâna diavolului. Ţie ne rugăm
Cu buzele sufletului
Fripte de
Ardoare ! Trimite, Doamne, asupra noastră Puterea Duhului Tău ! Luminează-ne Doamne Mintea
Cu despică Fulgerul cerul luminând până departe
Sun corlata zărilor !

Deschide-ne ferestrele sufletului
Trimite Elixirul Frumuseţii Tale să ne spele pe dinăuntru
Şi să ne purifice ! O,
Doamne,
Nu auzi cum vuieşte criza morală pe afară zdrobind tot ce Întâlneşte în cale
Dar mai ales

Cum urlă ca o vâltoare înlăuntrul nostru unde mugeşte de o mie
De ori mai
Îngrozitor !
Doamne, această criză dinlăuntrul şi din afara noastră ne va duce
La pierzanie !
Tremur tot la gândul că neamul acesta
Va
Pieri
O rană este sufletul meu întreaga mea fiinţă un Plâns
Drept ca o ploaie
Sunt
Sunt înaintea Tatălui a Rugului Aprins: de aceea în genunchi
Mă rog tremurând tot
Bolborosesc rugi
Îngrozit
Gemând şi plângând ! Doamne Dumnezeule Înaltă Înţelepciune
Pridvor de Bunătate, Prund de Logos
În Cer
În genunchi voi rămâne toată viaţa rugându-mă pentru neamul Meu
Ai, Doamne Milă şi grijă de el. Revarsă-Ţi iubirea şi bunătatea
Asupra lui
Curăţă-l, Doamne, de păcate
Umple-l de har şi de duh cum ai turna o mare într-un butoi
Şi fă-l să
Viețuiască veşnic sub cerul Tău
Cântându-ți Imne de Slavă şi Glorie

RUGĂCIUNEA A PAISPREZECEA

A LUĂRII LA SÂNUL DOMNULUI

Mărire şi Glorie Nesfârşită Ţie, Doamne Dumnezeule Munte de Miere Tunet de Înţelepciune !

Zare de Aur Mare de Extaz Lumină Plină de Suflet Corlă de Ambră
Ţie mă închin Doamne Dumnezeule
La Tine vin în genunchi
Noaptea la Picioarele Tale mă culc ca un câine credincios
Plin de Smerenie cum este văzduhul în zori plin de Cântecul Privighetorilor
Şi Ţie mă
Rog
Doamne cu buzele aprinse de dor ca nisipurile deşertului cu Inima
Deschisă ca o Corolă de Trandafir
Maica Domnului Maică Bună nu ne lăsa ! Doamne
Iisuse Christoase stau cu amândouă
Mâinile întinse către Tine ! Mă rog
Fierbinte Bunule ajută, Doamne Dumnezeule, neamul acesta
Cel mai bolnav dintre toate
Neamurile
Neamul plin de toate metehnele
Fii, Doamne bun cu el
Fii bun
Cu
Cei care calcă pe drum otrăvit ! Milostiveşte-Te, Doamne, de ei
Ia-i de mână şi adu-i

Pe poteca cea dreaptă
Şi la fel milostiveşe-te, Doamne, Cais Înflorit, de cei buni şi
În suferință
Ia-ne, Doamne, bolile cele mari ale sufletului
Păcătos al acestui
Neam
Şi ia-ne, Doamne, cum ai lua de mână
Un copil
Şi ne adu pe drumul cel bun
Ia-ne, Doamne, cum ai culege nişte flori
Şi metehnele cele mici
Şi bolile sufletului cele mari
Şi obiceiurile proaste
Şi năravurile rele
Şi lasă-ne pe noi curați cum este Paharul de Cristal
Pus pe colină
Din care
I-ar fi Dor Gurii Tale să bea !
O, Doamne, Câmpie de Miresme Albastre ! Gură de
Rai ! La Porțile Înalte ale Dorului !
Ca valurile unei mări
Cântec urcând din inişte a lumii ascultă-mi Doamne ruga
Şi lasă mila ta să curgă
Pe creştetul neamului acesta curățit de puroaie
Şi de rădăcini de buboaie
Şi de otrăvuri
Prin bunătatea Ta
Devenit acum un Popor Curat
Neam al Purității
O, Doamne, ajută-mi Doamne Minte Enisică
Putere de Aur Nemărginită şi
Înmiresmată

Ajută-mi Doamne neamul să nu piară !
Dă-i puteri
Nebănuite şi necunoscute să se depăşească pe sine ! Să
Aibă tăria de a se
Apleca
Peste adâncul sufletului
Lui
Să-şi vadă ochiurile şi sorburile negre ale cancerelor şi ale
Bolilor care
Zac în adâncul sufletului său !
În mâlul negru şi gros de pe d fundul Subconştientului său Colectiv
În Sorbul nesfârşit al Răului
Care susură în noaptea din adâncul temeliei lui
O, Doamne, Ocean de Iubire
Corolă Orbitoare de Bunătate ajută-ne Doamne să ne vindecăm
De
Toate bolile şi
De toate relele
De cele mari ca şi de cele mici şi pogoară Lacul de Bunătate
Şi de Bine
Peste inimile noastre !
Întăreşte-mă, Doamne, pe mine
Cu puterea Sfântului Duh
Să pot să mă rog Ţie cu o putere de o mie de ori mai mare
Să pot să alung păcatul
Din inimile şi din minţile noastre
Slavă Nemărginită Ţie Doamne Streaşină de Duh Înmiresmat
Ochi Orbitor de Dulce
Mireasmă Enisică
Fereşte Doamne poporul acesta de puterea diavolului
Alungă-l pe acesta în

Adâncurile cărămizii putrede
Ale cosmosului
Să pieră în văgăunile reci ale neantului
Şi blagosloveşte Doamne, neamul acesta cu genii şi Minți Mari
Cum dăruieşti câmpiile cu
Iarbă şi pomi
În luna lui aprilie cu floare !
Stinge Doamne puterea şi uneltirile duşmanilor neamului meu
Cei ce stau la pândă
Ca lupii flămânzi
Cei care mârâie din toate părțile ca nişte hiene lingându-se pe Bot doar
O veni clipa când
Vor sfârteca sângele şi temelia acestui neam şi
Se vor linge satisfăcuți pe bot
Iar
Tu, Doamne, răstoarnă-le Planul şi cu Bunătatea Ta Nemărginită,
Pentru că atât
Ne-ai încercat
Toată Istoria,
Fă din neamul nostru neamul Tău Ales ! Pogoară asupra Sufletelor
Noastre Ploaia Ta de Dragoste şi Bunătate
Repede, caldă, cum sunt Ploile de Primăvară şi Vară
Care
Fac semințele să încolțească
O, Doamne, mult mă rog de Tine în genunchi cu buzele aprinse
Ca nişte focuri
Cu inima arzând
Cu oasele luminând de credință mult mă rog Doamne Dumnezeule

Ocean de Ambră Munte de Mireasmă Enisică
Nemărginire de Bunătate aprins mă rog Doamne de Tine să Crească
În Sufletul Tău Rugul de Dragoste
Şi de Milă
Şi de Bunătate
Şi de Dragoste
Acum după ce ai pus la încercare două milenii
Neamul meu
Acum după ce cu nesfârşita Ta bunătate l-ai
Curățit
Fă din acest neam Poporul Tău Ales cel menit să fie unul
Din marile Tale popoare
Cel prin care
Înțelepciunea şi Lumina Ta
Se vor
Revărsa în lume cum se revarsă lumina de lună cea Fermecată
Asupra Câmpiilor în Orientul cel dulce
Cum se revarsă dragostea mamei asupra pruncului durduliu
Aceasta este Rugăciunea mea, Doamne, cea
Mai
Fierbinte pe care nu voi înceta toată viața s-o înalț către
Tine !
Ruga pe care o pun în gura poporului meu
Un Noian un Stâlp Uriaş de Rugi un Munte de Rugăciuni să Înălțăm
Către Tine, fă, Doamne Dumnezeule Sărbătoare a Luminii
Fă, Doamne Stâlp de Foc şi
Ocean de Bunătate
Fă, Doamne Sărbătoare şi în Istoria neamului meu şi fă din Poporul meu
Neamul Tău Ales

Aşa cum i-ai făcut din evrei ! Pe noi fă-ne mai Nuni Doamne, mai plini de umilință,mai ascultători !

Iar noi
Să îți aducem Slavă de mii de ori mai aprinsă
Să Îți ridicăm Stâlpi şi Munți de
Cântări
Fără seamăn de dulci ca privighetorile să îți înălțăm Munți de Rugi
Şi Cântări
Toată ziua
Mii de ani de dimineața până seara
Înmiresmată şi Binecuvântată fie această Gură care se roagă şi Prooroceşte
O, Slavă Nemărginită Ție, Doamne, Glorie mai Înaltă decât o Gură de Rai mai Dulce decât
Mierea
Nectar al Universului
Ascultă, Doamne ruga
Robului Tău Ştefan atât de păcătos dar cu Inima şi cu Buzele Atât
De aprinse în rugăciuni şi cu
Sufletul
Înălțat ca o Streaşină către Tine !
Glorie şi Slavă Ție nemărginită ! Iar şi iar Te rog Înaltule şi Necuprinsule, Slăvitule, fă Doamne, din poporul meu
Neamul Tău Ales !
O, Doamne, aceasta este lucrarea mea asupra neamului meu Căci
Altă dorință şi alt vis
Nu am decât

Să-l văd ridicat din mocirla plină de smoală arzând, de negură şi de duhoare, din balta de venin verde stricat !
Să-l văd ridicat şi înălţat
În
Rândul neamurilor cele cinstite şi cele demne
Iar şi iar
Glorie şi Slavă nemărginită Ţie Bunule, Orbitorule,
Dumnezeule Potir de Cântări
Mireasmă Înălţătoare
Pe Tine Te rog şi Ţie mă închin
Fă, Doamne Dumnezeule din neamul meu ajuns acum cel mai Nenorocit de pe faţa pământului
Fă, Doamne, Neamul Tău Ales
Şi Ridică-l în rândul marilor şi plinelor de virtuţi Popoare
Ale Lumii, în Slava Ta şi spre Gloria Ta Nesfârşită !
În veci slavă Ţie Doamne Dumnezeule
Potir de Miere şi de Frumuseţi Orbitoare !
Amin !

Septembrie 1991

DESPRE AUTOR ŞI DESPRE CARTE

Ştefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre cei mai importanţi scriitori ai acestui popor. Este poet, dramaturg, prozator, eseist, un gazetar patetic şi convingător. Este şi una dintre cele mai ardente conştiinţe, ca să spune aşa, din câmpul Pedagogiei şi Psihologiei româneşti. Cărţile lui, atât cele literare cât şi cele de specialitate, au, în general, ca obsesie destinul neamului românesc.

În această carte, scriitorul şi omul de ştiinţă Ştefan Dumitrescu, presimţind că poporul lui se îndreaptă către un sfârşit tragic, grotesc şi nemeritat, nu face altceva decât să se roage fierbinte şi stăruitor Domnului ca acesta să ne ajute pe noi, românii, să ne salvăm. Ştefan Dumitrescu se roagă fierbinte Domnului pentru salvarea, regăsirea poporului nostru. Rugăciunile sunt fierbinţi şi patetice, şi, ceea ce este de netăgăduit, sunt pline de poezie. Sunt ca nişte Amfore pline de dulceaţa înmiresmată a poeziei religioase. Păşind pe urmele lui Ioan Alexandru, cartea aceasta este una dintre cele mai importante şi frumoase din lirica românească religioasă.

Fie ca Domnul să asculte rugile pline de poezie ale acestui atât de talentat poet român ! Dar mai ales fir ca Domnul Dumnezeu să ajute acest neam rătăcit să se regăsească pe sine !

1991 ALEXANDRU DEAL, Critic de Artă